

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

I Jesu närvaro byts det kompakta mörkret ut mot ett himmelskt ljus och ångesten får ge vika. Han bär inte sina namn utan anledning: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste.

När allt hopp var ute grep Gud in och helade Maria.

- Jag vill be att Jesus hjälper mig att prioritera hans verk, så att människor får lära känna honom, bli hjälpta och lösta till fullständig frihet i Jesus.

Intervju med Maria Palmkleven av Stina Fridolfsson, sid 8

Framför allt - få dem att lära känna Jesus!

Barnmöte i Batey Palavé på uteplatsen som byggs för ändamålet.

Ilennia Vidén har barnmöte för de minsta.

Veronica Ureña tillsammans med Soilas dotter Caroline.

Text: Veronica Ureña

Frid! En hälsning och en uppdatering från arbetet här i Dominikanska republiken. Vi saknar er alla och hoppas att ni mår bra!

Frukostserveringen fortsätter som vanligt, med undantag av att vi har förnyat inskrivningslistan på barn som äter hos oss. Många barn går nu hela skoldagar i den nybyggda kommunala skolan i området och erbjuds också frukost där, så vi fokuserar på de barn som fortfarande går i andra skolor där ingen frukost serveras, samt yngre barn som inte börjat skolan. Vår granne Carmen har sedan flera år tillbaka sin sjuka gamla sängbundna mamma boende hos sig. Hon får sin frukost hemburen.

Vår medarbetare sedan flera år, Soila, har huvudansvaret för frukosten och är otroligt duktig och rutinerad. Jag är själv med och hjälper henne; diskar, serverar och städar, och Nicholas står vid dörren med närvarolistan och tar emot barnen. Det är ganska krävande ibland eftersom många barn som inte är inskrivna också kommer ... vi tar emot fler än 120 barn varje morgon måndag till fredag.

För några dagar sedan åkte vi till leksaksaffären och handlade för att fylla på skåpet där vi förvarar presenter till barnen. Varje barn får välja en present ur skåpet då de fyller år – vilket är väldigt uppskattat, eftersom många av dem annars inte alls blir uppmärksammade på sin födelsedag!

Idag var sista skoldagen här inför jullovet, så i samband med det gör vi också ett avbrott med frukosten. Igår handlade vi en massa godis och äpplen och gjorde iordning 130 påsar till barnen, som de fick imorse vid frukosten.

Det finns i området en familj på åtta personer som alla är TBC-smittade. De lever under mycket svåra och miserabla förhållanden och har svårt att bli helt läkta eftersom det kräver god hygien och bra kost. På grund av smittorisken får de frukosten buren hem till sig, och det är vår medarbetare Esther som varje morgon levererar den till det mer eller mindre fallfärdiga hemmet. Vi hoppas att ytterligare kunna hjälpa den här familjen, och det med en bättre bostad,

med ordentliga väggar och tak – något som skulle betyda otroligt mycket för deras situation. Det här är något vi vill lägga fram för er alla som ett böneämne, att vi ska kunna genomföra detta inom en snar framtid. Vi har redan börjat förbereda genom att mäta tomten och göra beräkningar för hur mycket byggnadsmaterial som behövs.

Barnmötena i Palavé är uppskattade! Vi samlar barnen på två olika platser, dels hemma hos Soila, på den praktiska uteplats som vi byggt där, dels i missionscentrets möteslokal. Ilennia har hand om de mindre barnen och Sean och jag har börjat samla en grupp med äldre barn och ungdomar.

Esther samlar också en grupp på ett 20-tal ungdomar

Tidigt på morgonen tar Nicholas Vidén emot barnen som kommer till frukosten.

Soila har huvudansvaret för frukosten och är otroligt duktig och rutinerad.

Sean Ureña talar under ett möte i församlingens lokal.

En grannfamilj i Palavé som drabbats av TBC. Vi räknar med att snart kunna hjälpa dem med ny bostad.

varje fredag. Det är resultatet av en gemensam ansträngning från olika personer i Palavé, bland annat våra grannar Silvia och Rafael som besökte oss i församlingen hemma i Sverige i somras. De ser de ökande problemen med att så många unga flickor blir gravida, den utbredda handeln och missbruket av droger och alkohol som ökar dramatiskt i samhället etc, och vill vara med och hjälpa. De ungdomar som Ester samlar, samtalar och tar upp olika ämnen från

sin vardag, från den verklighet de lever i och det har skapats en öppen atmosfär där de alla kan prata och uttrycka sig fritt. Det är väldigt fint att se men samtidigt blir man chockerad när man hör hur ungdomarnas verklighet faktiskt ser ut. Saker de ser och hör, hur de tar efter och inte riktigt förstår att man faktiskt kan leva på ett annorlunda sätt. Speciellt stor är pressen på unga flickor. Självkänslan är låg och för att vara någon i livet ska man vara mannen

till lags. Våga göra det de ber om, våga dricka det där glaset eller prova den där drogen. Våga vara tillsammans med dem. Det är ju så alla andra gör och det är ju det man ser överallt runt omkring sig. Det är vardag.

Det är en enorm utmaning att kunna nå fram till dessa ungdomar, att på något sätt kunna fånga upp deras intresse mitt i den dimma de lever i. Få dem att se att det finns så mycket annat här i livet och framför

allt - få dem att lära känna Jesus. Be för dem och be för oss att vi kan vara någon till hjälp!

Nu ska vi strax ha möte en trappa ner och några har redan kommit. Det de aldrig slutar att göra är att be för församlingen och syskonen i Sverige! Vid varje möte, varje samling, så nämns ni. Vilken styrka att ha syskon som ber outtröttligt för en! På samma sätt som jag vet att ni ber för oss här.

Varma hälsningar från missionsfältet! ■

Stöd Maranataförsamlingens mission

PG 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Då allt hopp var ute ...

Text: Berno Vidén

Jesus är suverän! Att läsa evangeliernas berättelser om hur olika människor vid skilda tillfällen kom i kontakt med

honom är inspirerande. Skildringarna visar tydligt att för Jesus så finns det inga hopplösa fall. Hur kompakt mörkret än är och hur svåra motgångarna än kan vara så är han Herre över situationen.

Ingen av alla de människor som under Nya testamentets tid mötte Jesus blev oberörd. Inte ens de som stötte honom ifrån sig. Faktum är att de flesta som kom i hans väg ville inte veta av honom. "Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, men världen kände honom inte. Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom" (Joh 1:11).

Då han i vuxen ålder kom till sin barnoms by Nasaret, bad folket honom att gå därifrån. "De reste sig och drev ut honom ur staden och förde honom fram till branten av det berg där deras stad var byggd för att kasta ner honom" (Luk 4:29). Genom sin undervisning förberedde Jesus sina egna lärjungar på att också de kommer att bli förföljda på liknande sätt, men tillsammans med ett underbart löfte: "Jag är med er!" "I världen får ni lida, men var frimodiga: jag har övervunnit världen" (Joh 16:33).

Trots att Jesus inte blev mottagen så kom han som en av Gud given dyrbar

gåva till hela mänskligheten. Han mötte hat med gudomlig, utgivande kärlek; lögn och förtal med sanning och rättfärdighet. Budskapet Jesus förkroppsligade och förmedlade var i sin enkelhet så kraftfullt att den mest förhärdade människan kunde brytas ner och gråta som ett barn, överbevisad om sina synder och brister.

Jesaja profeterade om att då Messias skulle komma så var det inte med skönhet eller majestät, inte heller fanns det något i hans yttre som attraherade; han var föraktad och ringaktad. Dock tog han våra sjukdomar och smärtor på sig och bar dem i sin kropp upp på Golgata kors. "Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade" (53:5).

Vad var det som gjorde att så många människor vände Jesus ryggen och föraktade honom? Av olika orsaker såg man inte vem han verkligen var. De vi kan läsa om i Nya testamentet var ofta personer som var rädda om sina höga positioner och som kände sig hotade och avslöjade i Jesu närhet. De beslutade sig för att döda honom. Men de som trodde på evangelium fick i mötet med Jesus se Guds härlighet: "Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn" (Joh 1:11).

Gud har lagt frälsningen på ett sådant plan att ingen människa ska kunna ta åt sig äran. Det ligger ingen berömmelse i att komma till Gud. Snarare kommer

Jesus in i våra liv på ett sätt som ingen annan kan göra. Han ser rakt igenom fasader och attityder, han ser hur det är ställt i vårt hjärta. Han ser stoltheten, egoismen och annat som kan vara ett hinder, men också nöden, ångesten, ensamheten, och så säger han: "Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, för jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då ska ni finna ro för era själar, för mitt ok är mildt och min börda är lätt" (Matt 11:28-30).

En alltför vanlig situation många befinner sig i är gemenskapens motsats – ensamheten. Det är en känsla som stärks speciellt inför stora helger som julen. Förväntningarna är då större än normalt. I det här numret av tidningen finns en predikan av Arne Imsen som lyfter fram grannens gråt och nöd, men också den läkande kraft som finns i evangelium – det glada budskapet.

Jesus kom med budskapet och överlämnade det till församlingen, vilken är hans kropp i tiden. Samma frid som Jesus ger finns i den gemenskap där han får vara i centrum. Om två eller tre kommer tillsammans i hans namn så finns han där. Till den gemenskapen är alla välkomna!

I Jesu närvaro byts det kompakta mörkret ut mot ett himmelskt ljus och ångesten får ge vika. Han bär inte sina namn utan anledning: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Far, Fridsfurste. ■

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

REDAKTION

Berno Vidén (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

Emanuel Johansson

fornamn.efternamn@midnattsropet.se

info@midnattsropet.se

www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

BESÖKSADRESS

Bällstavägen 100, Bromma

info@maranata.se

www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6

Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

Hallelujarop som överröstar grannens gråt

Predikan av Arne
Imsen från 1990

Pettersson är inte påverkad av vår sång. Nilsson är inte imponerad av vårt tal, inte ens av våra torgmöten. Men vi har ett hemligt vapen. Pettersson måste bli min personliga vända. Går Pettersson förlorad – då är det katastrof för mig. Din granne går förlorad, därför att det inte har funnits nöd för honom i ditt hjärta. Gud längtar inte efter att höra dig ropa halleluja, om du nu trodde det. Han längtar efter att få se dina tårar.

Tillståndet i vårt land skulle vara helt annorlunda, om de som kallar sig kristna verkligen vore kristna. Vi har våra förklaringar till att människor inte blir väckta, orienterade och frälsta. Men om vi som vill vara kristna verkligen tog kallelsen på allvar, så att vi blev revolutionärer, redo att ge våra liv på stridsfältets höjder istället för att diskutera verksamhetsfrågor eller sitta som religiösa tiggare vid livets allfartsvägar, skulle det innebära enormt mycket. Vi nöjer oss gärna med att vara partiellt kristna och själavinnare. Vi tänker på vårt eget behov av uppbyggelse, välsignelse och framgång på alla områden, men tappar bort evangelisationens nödvändighet. Det är oerhört viktigt att vi förstår att andlig verksamhet inte kan utvecklas utan bön. Det handlar egentligen om att bli bedjare och förebedjare. ”Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd.” Det är ett stort böneämne. ”De gå åstad gråtande och bära sitt utsäde: de komma åter med jubel och bära sina kärvar.”

Sådd följs av skörd

Det finns en lagbunden ordning i Guds rike: Sådd följs av skörd. Sådden är mödosam, slitsam och krävande. Det stannar inte vid vad vi känner för att göra. Det måste bli ett systematiskt och metodiskt såningsarbete på väl förberedda tegar. Utan såningsarbete blir det ingen skörd. Efter sådden kommer en nödvändig tid av förbidan. Gud bevattnar skördefälten, och vi luckrar upp marken med våra tårar. Det är hela tiden fråga om ett samarbete mellan Gud och hans folk för det mål som Gud har satt upp. Här är det inte fråga om att ha en hobby och påta i sitt

trädgårdsland, utan ett absolut nödvändigt såningsarbete som måste utföras om man ska överleva. Det kan vara så att vi får skörda där andra har arbetat. Men någon måste utföra varje moment. Och då kommer vi tillbaka till denna maning: ”Bedjen skördens Herre att han sänder ut arbetare.”

Få vill vara arbetare

Vi har alldeles för många förutfattade meningar om Guds verk, uppfattningar som vi lånat från andra religiösa sammanhang, eller idéer som vi byggt upp av egna mått på Guds verk. När bibeln talar om arbetare, så appellerar den inte till någon fåfänga. Det är få som vill vara arbetare, och ännu färre vill verkligen gripa tag i arbetsuppgifterna. Vi kommer samman en och annan gång till konferens, möter Gud och återvänder ofta till våra platser som uppblåsta ballonger. Naturligtvis är det bra att komma tillsammans, men det får ju en rakt motsatt effekt om vi tar emot nya välsignelser och ser Guds rikedom och härlighet och det stannar vid att vi säger ”tack och lov”. Sedan slår vi oss till ro till nästa konferens, då vi åter gör samma erfarenhet. Däremellan sker praktiskt taget ingenting. Då vi talar om evangeliskt arbete, brukar vi vanligtvis komma in på andliga gåvor och ämbeten; mirakler och under. Alltsammans detta hör ju till Guds rike, därom råder inget tvivel. Men det är faktiskt inte hela sanningen om Guds rike.

Röja väg för Herren

Många andra ting som vi gärna hoppar över hör hit. Vad bör jag göra i min stad, mitt samhälle, bland tusentals andra se-

kulariserade och likgiltiga människor? Svaret är givet av den Herre som sa: ”Bedjen fördenskull skördens Herre att han sänder ut arbetare.” Du kan röja väg för Herren och väckelsens ande genom dina förböner. Och får du någon med dig, så kom ihåg att ”vad två eller tre komma överens att bedja om i mitt namn, det skall beskäras dem av min Fader som är i himmelen.” Det är inte bara en nödvändig

Bön är inte bara att nämna namn eller omständigheter inför Herren; bön är att identifiera sig med den man beder för, som om den man beder för vore en själv!

insats, utan en livsförnyande och livsuppehållande verksamhet för andlig tillväxt. Vi måste övervinna vår egen tröghet, sömnavighet. Vi måste börja bedja på ett helt annat sätt än tidigare. Bön är inte bara att nämna namn eller omständigheter inför Herren; bön är att identifiera sig med den man beder för, som om den man beder för vore en själv! Det innebär i sin tur att om jag ska kunna bedja med makt, måste bönen gälla mig själv. Vi måste uppleva helvetets fador. Utifrån upplevelsen av helvetets realiteter får jag börja bedja böner och åkalla himmelens Gud som om det gällde min egen frälsning. Då blir det meningsfullt. Då får man nöd. Det finns inga möjligheter att själv mobilisera sina själsliga krafter på det sättet. Vi kan engagera oss för någon som blivit utsatt för våldshandlingar, eller lider på grund av hunger och andra umbäranden. Det går in över oss; vi vill genast hjälpa och öppnar våra plånböcker eller går till våra garderober och andra förråd för att tillgodose fysiska, materiella behov. Det är vackert och allmänmänskligt.

Gudsingripande genom förbön

Men förbön är inte betingad av allmänmänskligt medlidande, utan något helt annat. Det gäller människor som inte har någon möjlighet att bli befriade och evigt frälsta, utan att det sker ett gudsingripande. Vi är verksamhetsingenjörer och estradörer. Vi kan utföra många ting. Men vi måste gripas av det utomordentliga – ”det heliga vansinnet”. Varför gråter du, människa? Är du inte frisk? Är du psykiskt deprimerad? Varför sörjer du, varför är du vemodig? Nu ska man inte vara vemodig, man ska helst vara uppåt och leende. Framför allt gäller det att församlingen är positiv i sina framträdanden, annars har den ingen funktion att fylla. Hur skulle vi kunna uppleva glädje av denna ytliga karaktär, när vi vet att hela världen är i den ondes våld, och skarorna går förlorade? Det gäller inte en anonym skara, utan mina närmaste, mina grannar. De som bor en halv meter innanför betongväggen där jag själv sitter eller ligger. De som jag kanske iakttar som om de vore träd. Jag har inte några naturliga relationer till dem, utan de är för mig som opersonliga skal.

Grannen gråtande

Medan du ropar ”tack och lov” i vardagsrummet – om du nu gör det – så ligger grannen gråtande, och hittar ingen utväg. Ropet tränger inte igenom väggarna, därför att vi är alldeles för okänsliga. Det finns människor som har levt år efter år utan att över huvud taget känna någonting annat än vad deras eget bröst signalerar. De hör inte i atmosfären signalerna från grannskapet. Det är ganska meningslöst att predika om det, därför att människorna blir förnärmade när de påminns om sin egoism. De har dolt den i en karismatisk mantel. Jag är livrädd att vi bygger upp en institution som blir ett monument över våra arbetsinsatser. Då kommer det att heta: Vilket fint arbete ni har utfört! Och så pekar man på husen och de yttre synliga byggnadsverken. Det är mycket möjligt att vi kan få människors applåder, bara vi kan peka på att vi gjort något som står sig. Men det enda vi kan berika himmelen med, är människor vunna för Kristus.

Vi är väldigt uppslagsrika och har en enorm förmåga att förverkliga våra visioner. Men endast om syndare gör bättring, blir det glädje bland änglarna. Frågan är alltså om himmelen berikas och gläder sig över vårt arbete, eller om den sörjer.

Är det möjligen så att vi på grund av felaktiga visioner och förväntningar utför bra saker på felaktigt sätt och på felaktiga tider? Den helige Ande ger ingen kraft till att få segerkrans och ära bland människorna. Den kommer oss tillmötes, då vi behöver kraften. Vi måste alltså sätta oss i rörelse och komma till det spänningsfält där kraften behövs. Det behövs ingen kraft att sitta i våra möten, där vi är rännilar som tillsammans blir en flod då vi sätter igång och prisar Gud.

Gå in i din kammare

Men när vi är ensamma, och var och en för sig ska börja förverkliga det vi sett och hört där ingen finns som uppmärksammar, stimulerar och applåderar, då blir det svårare. ”Gå in i din kammare och bed till Gud som ser i det fördolda, så skall han vedergälla dig i det uppenbara”, sa Jesus. När var du i kammaren sist? Herren har varit där många gånger och sökt dig, men du var inte där. Gå in; inte i andras kammare, men i din. Du måste ha en speciell böneplats där du kan be till Gud som ser i det fördolda. Så skall han som ser i det fördolda vedergälla dig i det uppenbara. Pettersson är inte påverkad av

Jag är livrädd att vi bygger upp en institution som blir ett monument över våra arbetsinsatser. Då kommer det att heta: Vilket fint arbete ni har utfört!

vår sång. Nilsson är inte imponerad av vårt tal, inte ens våra torgmöten. Men vi har ett hemligt vapen. Pettersson måste bli min personliga vanda. Går Pettersson förlorad – då är det katastrof för mig. Paulus säger att om det kunde rädda hans bröder, skulle han vilja bli bortkastad. ”Min åstundan är att de ska bli frälsta”, säger han med stor smärta. Han upplevde situationen så problematisk, att han kände

sig fullständigt hjälplös. Så brukar vi ju inte bedöma predikanten Paulus. Vi ser honom som den starke, stabile och måktige. Men ingenting av detta stämmer. Hela hans strävan var den rakt motsatta. Paulus inte bara bejakade svagheten, han strävade efter den. "När jag är svag, då är jag stark", sa han. Så skildrar han sin oerhörda svaghet, men när han sagt allt detta, tillägger han: "Allt förmår jag i Honom som giver mig kraft." Paulus visste, att om han över huvud taget skulle kunna fullborda sin uppgift att vara förkunnare och förmedlare av det evangelium som är unikt; om han skulle kunna framställa det så att korset inte förlorade sin kraft, måste han ha gudomlig undsättning. Det måste bevisas att det vi frambär inte är från oss själva. Vi har inte studerat oss till detta. Det kommer direkt ifrån Gud i himmelen, och måste framföras utan slagg, så att det blir trott.

Budskapet måste födas fram

Vi har ingenting att ge, och det blir inte heller någon atmosfär till att förmedla det Gud vill ge, om det inte finns bedjande predikare och en bedjande församling. Budskapet kan inte studeras fram, det måste födas fram. Och för att det ska kunna födas fram, måste det finnas atmosfär för detta. Det hjälper inte att apostlarna eller änglarna träder fram och predikar, om det är en ljum, oengagerad atmosfär. Om det inte finns behov, då blir det förnämsta budskap malplacerat och söndertuggat. Det förlorar sin skärpa och genomslagskraft. Herren manar sitt folk att bedja för skörden, att skördens Herre sänder ut arbetare att bärga den skörd som står mogen. Vi ska bedja för Herrens vittnen, att de träder fram med ett budskap från Gud som inte bara ger orientering, uppbyggelse och vägledning, men det budskap som leder fram till uppgörelse, som åstadkommer omvändelse och frälsning. Vi är skrymtare om vi försöker trolla fram andliga resultat på andra vägar. Vi är hycklare, om vi inbillar oss att vi med våra naturliga talanger och gåvor kan åstadkomma andliga resultat. Vi har så gott om tid som vi förstör genom strunt. När vi möts, talar vi om att nu kommer andeutgjutelse, och det ska bli en väldig väckelse. Vi ljuger för oss själva och för andra.

Kan du tänka dig att din granne inte blir frälst på grund av dina försumligheter? Din granne går förlorad, därför att det inte har funnits nöd för honom i ditt hjärta.

Dina anhöriga blir inte frälsta, därför att ingen gör dem kända i himmelen. Gud längtar inte efter att höra dig ropa halleluja, om du nu trodde det. Han längtar efter att få se dina tårar. Inte självmedlidandets eller självmedömkans tårar - men själavinnandets tårar. Tillbedjan kommer

Gud längtar
inte efter
att höra dig
ropa halleluja, om
du nu trodde det.
Han längtar ef-
ter att få se dina
tårar. Inte själv-
medlidandets eller
självmedömkans
tårar - men själa-
vinnandets tårar.

som den naturligaste sak, då de du har börjat bedja för visar tecken på att vakna. Den dag de blir frälsta kommer du att få himmelsk glädje och du får fröjda dig tillsammans med änglarna. Då behöver du inte hjälp av vare sig musik, rytm eller annat tryck för att komma loss.

Bed för vittnena

Själavinnandets glädje - vet du vad det är? Gå in i din kammare. Börja bedja: - Herre Gud, om inte du tar hand om våra vittnen, så kommer de aldrig att kunna förmedla något åt oss som hjälper oss vidare. Be för vittnena, att de får levande ord ifrån Herren, det som församlingen behöver. Allt annat är av underordnad betydelse. Vem ska bärga skörden? Ska fienden skövla den, eller ska den bärgas in i de himmelska ladorna? Vi kan inte vinna hela världen, men vi kan vinna någon i trappuppgången, någon på platsen där vi bor. Det är meningslöst att banka på tillslutna kopparportar. Vi får bedja Herren om ledning till dem som behöver oss. De som är påverkade av den helige Ande. Det finns många hjärtan som plastbehandlats av sin religion, sin olydnad och sina ursäkter. Det är det stora faromomentet

i vår tid. Hjärtat kan röra sig, vidga sig, men saknar nerver.

Det ligger en hinna över det som hindrar budskapet att tränga in. Om människor gråter, är det vanligtvis för att de drabbats av en sjukdom, av en förlust eller sorg. Alltmera sällan ser man någon som gråter för människors frälsning: Herre, nu har vi verkat ditt verk i år, men inte en människa har blivit frälst. Herre, jag har varit frälst i tio år. Åren har gått, och jag har inte bett en bön för någons frälsning, och ännu mindre vittnat om dig i den miljö du placerat mig i. Jag går till och från möten, oberörd. Ingenting förändras hos mig. Jag sjunger och lägger offer, men i stort sett är jag oberörd av den religion jag ägnar mig åt. Plasthjärtats vittnesbörd. Jag analyserar och kritiserar predikanten när han framburit sitt budskap, men jag har aldrig tagit en timme på knä för att bedja för honom. Men jag talar om väckelsen som ska komma. Plasthjärta, porslinsansikte!

Själavinnande nöd

Vi måste få den själavinnande nöden som gör våra böner inte bara angelägna, men tårfyllda. Vi får lära av de gråtande och bedjande profeterna, och framför allt av Herren Jesus Kristus. När han nalkades Jerusalem började han att gråta. Inte besvikelsens, självömkans, upproriskhetens tårar. Det var inte en misslyckad predikant som förberedde sitt avsked. Han såg Fadern, korset, folket och sig själv. Mellan Gud och folket placerade han sig och grät: "O, att också du idag hade insett vad som tjänar till din frid! Men nu är det fördolt för dina ögon." Vi upphör inte att gråta, lida och verka, fastän dörrarna är stängda. Vi vet att den trogne arbetaren får sin lön. Det var problematiskt i Sodom och Gomorra, men detta var inte skäl nog för Abraham att sluta bedja. Han trädde närmare Gud, och bad allt intensivare. Nöden är inget skäl för reträtt och kompromisser. Tvärt om, den blir en utmaning för Guds folk att trada närmare Herren. Detta är vägen för väckelsens folk även i denna tid. Jesus manade: GÅ IN i din kammare! Det sista han sade var: GÅ UT i hela världen! Vi måste gå in för att få något att gå ut med. Börja nu! Låt detta budskap gå in över dig; ödesdigert och ödesmättat. Låt det sjunka ner och förvandla dig, tillåt elden brinna i dig! HERREN VILL DET! ■

Maria Palmkleven från Malung:

-Jesus vår tillb

När allt hopp var ute

Intervju: Stina Fridolfsson

Under höstens bibelskola som Maranataförsamlingen hade på Bällsta Missionscenter, kom en deltagare som aldrig tidigare besökt oss. Det var Maria

Palmkleven från Malung. Hon trivdes från första dagen, och fastän hon egentligen planerat vara med bara några dagar, så ringde hon återbud till de aktiviteter och sammanträden hon annars skulle vara med på hemma i Malung. Att vara med på bibelskolan ville hon prioritera! Maria har en del svårigheter att gå, men rör sig ganska obehindrat ändå. Och när jag fick höra om hur Gud gripit in och helat henne från att dö i svåra sjukdomar mer än en gång, kom vi överens om att jag skulle besöka henne och göra en intervju hemma hos henne i Malung. Och här får våra läsare del av hennes märkliga livsöde.

Maria föddes inte i ett kristet hem, även om modern bad aftonbön med henne. Maria var yngst av tre syskon, en syster som var 18 år äldre, och en bror som var 6 år äldre. Redan som mycket liten fick hon för sig att hon skulle bli missionär eller frälsningssoldat! Hon vet inte hur hon kunde få en sådan önskan, men det kanske hade samband med att hennes mor var en bedjande kristen.

Vid fyra års ålder blev hon sjuk. Blev yr, såg dåligt, kunde inte sova på nätterna, och kräcktes mycket. Vid läkarbesök tog det tid innan man

kom underfund med att hon hade en hjärntumör, och vid sex års ålder opererades hon första gången. I tre månader låg Maria förlamad innan hon lyckades arbeta sig upp. Det blev många operationer, en gång fick hon flera hjärtstillestånd i samband med operationen. Då var hon nio år. Men då upplevde hon något. Hon tyckte att hon låg på stranden, på en grön äng. Jesus kom till henne. Maria säger stilla:

- Jag förstod att det var han, för jag såg märkena i hans händer och han hade en krona. Och han frågade

om jag ville tillbaka till livet igen. Jag upplevde hur han kom in och gav mig en bok, och han sa: Läs mitt ord. När jag sen kom till medvetande så var det en diakonissa på sjukavdelningen som gav mig en Barnens Bibel! Och någon av personalen började sjunga sånger om Jesus med mig!

På detta sätt, både genom inre uppenbarelse och medmänniskors omsorg, leddes Maria till ett ställningstagande att tro på Jesus.

Trots att Maria var så sjuklig och mycket infektiöskänslig, kunde hon genomföra sin grundskoleutbildning. Visserligen ett år försenad, och

hon fick en hel del hemundervisning och annan stödundervisning.

När Maria berättade allt detta för mig, frågade jag:

Var det så att du vände dig till Gud när du hade det så här svårt?

Maria tvekade litet, och så sa hon:

- Det var nog så att han först vände sig till mig!

Hon blev opererad igen 1986, men blev bara sämre. Det var en mycket svår operation; den shunt för dränering av hjärnvätska som hon hade inopererad i huvudet måste bytas många gånger. Så småningom tillfrisknade hon och

Tack vare Guds under kan Maria sjunga och spela till Herrens ära.

är värd all edjan!

grepp Gud in och helade Maria

kunde gå i skolan igen.

- När jag gick i högstadiet fick jag för mig att bilda en kristen förening i skolan. Det var sedan en grupp från Kristnen Utmaning varit på besök

”

Både genom
inre uppen-
barelse och
medmännis-
kors omsorg,
leddes Maria
till att tro på
Jesus.

”

i skolan. De inspirerade oss, och sa att om man trodde på Jesus var det viktigt att bekänna färg! Jag lyckades sätta texten ”Jesus lever” på en tröja som jag sedan bar.

Maria är begåvad med en rejäl portion envishet, så förutom att läsa in skolämnena, har hon gått kurser, lärt sig spela piano, tagit sånglektioner, målat akvareller och deltagit

i föreningsverksamhet, även de perioder hon varit mycket handikappad.

När Maria avslutat grundskolan, flyttade hon till Malmung 1984 och började gymnasiet. Men då blev hon åter sjuk. Hon blev allt sämre, och i fem års tid satt hon i rullstol. Man ställde fel diagnos vid undersökningarna, så det upptäcktes inte att shunten i hjärnan inte fungerade som den skulle; hon hade för mycket hjärnvätska. Därför förtvinade musklerna efterhand och det dröjde alltför länge innan hon fick opereras. Men Maria konstaterar:

- När det till slut inte alls fanns något hopp, då valde Herren att gripa in. Det gjorde han när jag äntligen blev mottaglig för hans ingripande.

Men innan dess var det många mörka stunder? Du kanske anklagade Gud?

- Ja, det var svårt. Och jag hade nog försökt tala förstånd med Gud! Jag sa till honom: Jag vet ju att du kan hela! Varför gör du inte det? Se till att fixa det snart! Men mitt i allt var jag ändå klar över att jag måste säga: Ske Guds vilja. Blir jag inte helad nu, så blir jag det sedan. Till slut kommer jag att bli helad.

Maria visar upp den teckning hon en gång gjorde av ett träd, på ena sidan friskt med underbara frukter och på andra sidan förvisnat och döende. Då talade Gud till henne om att hon skulle få uppleva läkedom.

Du hade alltså en sådan tro på att Gud skulle gripa in?

- Ja, jag hade förvisning om att han skulle hela mig. Gud är stor! Så när han väl tyckte att nu är Maria mottaglig, så helade han mig.

Men det helande Maria var förvissad om att få uppleva dröjde, och hon blev allt sämre. Sommaren 1991 var det ett par i Vansbro som erbjöd henne att följa med dem till den årliga midsommarkonferensen på Torp. De tänkte att hon skulle få en chans vara med där som en uppmuntran

innan hon dog. Många såg henne där hon satt i sin rullstol och var svag och dålig.

Maria fortsätter berätta om hur hon därefter fick uppleva Guds ingripande:

- Senare på hösten, i frikyrkan där jag brukade delta i mötena, frågade de på tack-sägelsedagen om jag ville berätta något jag var tacksam för. Fastän jag satt i min rullstol, hade jag ändå mycket som jag ville tacka för. Att jag kunde ställa mig upp själv. Sätta fötterna på golvet. Jag var tacksam för alla människor.

Maria får mycket utlopp för sitt skapande behov genom att måla akvareller.

Människorna som var där och lyssnade trodde väl att jag inte skulle ha något att vara tacksam för över huvud taget. När jag sedan kom hem, fick jag ett infall att slå upp bibeln. Egentligen tycker jag inte om det där med tumverser, men nu öppnade jag bibeln bara, och läste: Tacka Gud i alla livets förhållanden! Be oavslutligen! Och det var ju precis vad jag hade sagt på mötet! Jag visste ju att Herren hade lovat att han skulle göra något helt i mig.

En kväll hade jag min räfst med Gud. Jag sa: - Du ser ju mina handleder! Du ser ju mina förtvinade ben! Hur menar du att du över huvud taget ska kunna göra något med mig? I en dröm på natten fick jag sedan helt enkelt se hur Herren kom mot mig där jag satt i rullstolen. Och han reste mig upp. Han sa: - Nu gör jag under med dig som jag gjorde när jag gick på jorden. I morgon har du bevis på det.

Morgonen därpå hade jag muskler då jag vaknade! Jag hade varit väldigt dålig där på slutet. Jag hade svårt att tänka, jag kunde inte läsa, jag kunde inte skriva, jag kunde

ingenting – men allting vände över en natt!

Jag som satt och lyssnade till Marias skildring, hade svårt att följa med och fatta vad hon sa.

Vad då? Såg du att du fått muskler? Och på morgonen kunde du stiga upp?

- Ja, jag steg upp innan någon annan var där, för Herren sa till mig att jag inte genast fick visa det för omgivningen. Jag gick omkring i lägenheten och prisade Gud när jag var ensam. Det var ganska svårt att hålla mig tillbaka när hon från hemtjänsten kom och tyckte jag såg pigg ut, men jag satt kvar i rullstolen och talade inte om vad som hänt. Jag behövde landa i vad jag upplevt. Två veckor efter detta skett, sa jag till i församlingen att jag ville döpas. För jag hade förut gjort en ”deal” med vår Herre: När du helar mig ska jag döpa mig! Reaktionen i församlingen då jag steg i och ur dopgraven, var enorm. Folk reste sig upp i mötet, och trodde att jag skulle ramla.

Då fanns väl människor

där som knappt kunde tro att du varit så sjuk?

- Ja, det var faktiskt en del, mest de som var kristna och skulle vara trossyskon, som ifrågasatte. Men i samband med detta, så fick jag också vara med om att berätta och ge hopp till några andra att Gud kan göra under!

Vid läkarbesök sedan, kunde läkarna på sjukhuset inte heller förstå. De måste bara konstatera att ett mirakel skett, och Maria var inte sen att tala om att Gud gripit in!

Året därpå följde Maria åter med till Torpkonferensen. Och där hon gick omkring var det några som reagerade och frågade om det inte var hon som var så dålig och satt i rullstol året innan. Så fick hon berätta, och man intervjuade henne för den kristna tidningen Trons Segrar. Sedan kom både TV Inter och flera andra kristna tidningar och bad om att få

”

Jag hade varit väldigt dålig där på slutet, jag kunde ingenting – men allting vände över en natt!

”

göra intervjuer, för Marias vittnesbörd grep tag i människorna.

Under flera år mådde hon riktigt bra och åkte till olika konferenser där hon var aktivt med. Sina konstnärliga anlag med att måla akvareller och även spela piano och sjunga utvecklade hon.

Maria berättar om att hon senare begärt utträde ur både frikyrkoförsamlingen och Svenska kyrkan. Hon förklarar varför:

- Jag märkte att de höll på med så mycket som inte hör till kristen tro i kyrkan. Det var både shamanism och qigong – en kinesisk rörelsekonst, någon typ av yoga. Någon slags tillbedjan. Jag upplevde inte att de hade hunger efter mer av Jesus. De var rädda för den Helige Ande. Det var också mycket kotterbildning som inte var sunt i friförsamlingen.

Och varför lämnade du Svenska kyrkan då?

- Där började de med Zen-meditation och också en del djupmeditation och såna grejer hör ju inte hemma i kristenheten. Det var också en präst där som var positiv till reikihealing (japansk typ av healing). Så jag gick ur just på grund av att de bejakade både det ena och det andra. Jag lämnade den strax innan man legitimerade homosexvigsalar. Hade jag inte redan gjort det, så hade jag gjort det då.

Du har läst och tagit reda på, och förstått vad som inte har med kristen tro att göra?

- Ja, det har jag, men jag är också uppvuxen i en släkt som hållit på med märkliga ockulta grejer, så jag hade det omkring mig då jag växte upp. Så jag visste vad det handlade om.

Men du drogs inte med i det, utan tog avstånd?

- Jag var nog lite påverkad först, men jag hade nog Guds beskydd. Sedan har jag också fått hjälp att bli upplyst om vad som är rätt.

Det är bra att du talar om dina motiv till att du lämnat dessa kyrkor, för på det sättet kan du varna människor som inte alls är

vakna för dessa faror.

- Jag har nog inte alltid varit riktigt klar över det, jag har fått be mycket till Gud, och har också fått hjälp i undervisning.

Det är många som får upplysning och förstår, men ändå inte vill ta konsekvenserna och bryta upp från den farliga miljön med påverkan av religionssynkretism och ockultism. Men Maria har valt att gå utanför lägret och inte gå i ok med dem som inte tror!

Efter några år började Maria känna sig dålig igen. Fick balanssvårigheter, yrsel, nedsatt syn, hörselproblem, tinnitus, och svårigheter att hålla balansen och använda sina armar. Hon tyckte att när Gud gjort sådant under och helat henne, skulle det hålla, så hon brottades med Gud. Men det dröjde flera år innan hon äntligen fick rätt diagnos. Det var shunten i hjärnan som inte fungerade som den skulle, och hon blev äntligen åter opererad igen 2013 i Uppsala. Det var en väldigt svår operation, så Maria var inte säker på

att hon skulle överleva. Hon lade sitt liv i Guds hand, och gjorde sig redo att flytta hem till Gud. Operationen lyckades, även om det blev en lång konvalescens efteråt. Hon kunde hjälpligt gå ett par månader efter, men det tog ett år att bli bra.

Om Maria varit frisk, hade hon gärna velat bli arbetsterapeut, och arbeta i diakonalt, kurativt arbete. Men hon har aldrig fått den möjligheten, utan fick rätt tidigt sjukpension. Men hon har många uppgifter i Malung.

- Jag är medmänniska, säger Maria förnöjt.

Maria är nu 51 år. Hon är engagerad i olika typer av handikappföreningar och ideligen ringer människor och ber om hennes närvaro i olika sammanträden. Och fastän hon inte är medlem i någon lokal församling, brukar hon ofta vara med i bönemöten tillsammans med trossyskon.

Jag som nu fått möjlighet att besöka henne, noterar att hon gått in i uppgiften som

”

Det är kanske så att Gud gett mig en funktion att hjälpa till på något vis, så att människor kan få hopp och en tro som bär genom allt. Jag vill att människor ska få lära känna Jesus.

”

medmänniska med stor hän-
givenhet.

Varför tror du Gud utvalde dig, och helade dig efter så mycket allvarliga sjukdomar? Vad tror du han ville med ditt liv?

- Det är kanske så att Gud gett mig en funktion att hjälpa till på något vis, så att människor kan få hopp och en tro som bär genom allt. Jag vill att människor ska få lära känna Jesus som den han verkligen är.

Och hur är han?

- Han är fantastisk, han är god, han är värd all vår tillbedjan. Han kan göra allt vad han vill. Han kommer aldrig för sent. Han vet när han ska gripa in. Därför ska man aldrig ge upp, utan alltid pris och tacka honom.

Vad vill du prioritera den tid du har kvar?

- Jag vill be till Jesus att han tar hand om mitt liv, förlåter

mig allt och hjälper mig att leva idag. Hjälper mig att prioritera hans verk; så att människor får lära känna honom, bli hjälpta och lösta till fullständig frihet i Jesus.

Som avslutning ville jag äntligen veta hur Maria upplevde att komma till Maranataförsamlingen i Stockholm.

Hon berättar att hon upplevde att människor i församlingen såg henne på ett sätt hon inte är van vid. Hon kände sig så välkommen i gemenskapen.

- När jag kom dit, mötte jag en ärlighet, en uppriktighet, en väntan på att Jesus ska komma tillbaka, en väntan som jag aldrig upplever någon annanstans på samma sätt. Och jag vill gärna komma tillbaka!

Och i Maranataförsamlingen ser vi fram emot att Maria åter kommer och delar vår gemenskap, i tacksägelse, bön, sång och med sitt trosfriska vittnesbörd! ■

När Maria blivit mirakulöst helad, blev det mycket uppmärksammat i kristen media.

Radio Maranata
Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00
Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz Tisd 21.00, Lörd 15.00 www.maranata.se

Vår tid som frö

Den vandring vi börjat har ett mål. Vi har något som ligger framför: att Jesus Kristus ska uppenbara sig. Även om vi redan här kan uppleva glädje, vi kan uppleva jubel och fröjdas över honom i obeskrivlig himmelsk glädje, så är vi på väg.

Bibelstudium från Petrus första brev av Emanuel Johansson

Petrus är kanske den av lärjungarna vi vet mest om. Vi får följa honom under hans vandring med Jesus, och han blir tongivande i den första församlingen i Jerusalem. När det gått en tid förstår vi att Jakob, Jesu bror, var den tongivande föreståndaren i Jerusalemförsamlingen, medan Petrus förmodligen reste mera. Vi vet från Apostlagärningarna att han reste i Judéen och besökte olika platser. Han fick vara med om att först föra evangeliet till hedningarna, och vi får följa några av hans resor.

Breven skrev Petrus troligen senare under sin tjänst.

I andra brevet skriver han att han fått klart för sig att hans tid snart är slut här i tiden. Han ska få lämna sin stofthydda. I Johannes evangeliums sista kapitel kan vi läsa om hur Petrus redan i den förnyade kallelse han fick direkt av Jesus; i uppdraget fick klart för sig att hans väg skulle leda till ett martyrium, och det var också så han fick sluta sina dagar. De flesta tror att han skrev dessa brev från Rom. Det är dock en osäker uppgift som grundar sig i att han tillsammans med Silvanus som hjälpte honom skriva första brevet hälsade från församlingen i Babylon, en benämning som i alla fall senare var ett

uttryck för dåtidens Rom.

Båda Petrus brev är så kallade allmänna brev, som från början var tänkta att skickas från plats till plats. Det här bibelstudiet ska vi uppehålla oss i det första brevet, som är adresserat till "de utvalda som lever utspridda som främlingar i Pontus, Galatien, Kappadokien, Asien och Bitynien".

Låt oss ägna detta en tanke. Vilka var dessa främlingar? Var det judar som bodde kringspridda i Romarriket? Nej, läser vi vidare, förstår vi att det inte var så. Judarna var ett folk som varit med om mycket och redan hade en lång historia, men här skriver Petrus till främlingar som "förr inte var ett folk är nu Guds folk" och "som inte hade fått barmhärtighet har nu fått barmhärtighet".

Dessa främlingar tillhör det nya folket. Det handlar varken om judar eller hedningar som råkar bo i land där de inte är födda, utan det handlar om det nya folket som har sitt medborgarskap i himlen.

Vi läser också i första kapitlet:

... vandra då i gudsfruktan under er tid här som främlingar (1 Pet 1:17).

Alltså den tid vi har på jorden, den vandring vi har här, det är en tid i främlingskap och vi har vårt medborgarskap i himlen. Han påminner också om hoppet vi äger.

Den vandring vi börjat har ett mål. Vi har något som ligger framför: att Jesus Kristus ska uppenbara sig. Även om vi redan här kan uppleva glädje, vi kan uppleva jubel och fröjdas över honom i obeskrivlig himmelsk glädje, så är vi på väg. Han skriver "på väg att nå målet för er tro: era sjäalars frälsning" (1 Pet 1:9).

Vi är främlingar och gäster, men vi har ett hopp. Det var detta tröstens budskap Petrus förmedlade till de troende som bodde utspridda i de nämnda områdena i nuvarande Turkiet. De han skriver till, är en lidande skara som på många sätt är missförstådda och inte platsar.

Petrus skickade denna hälsning som en uppmuntran och hjälp till de troende. Det är fantastiskt att vi kan få del av detta och ta emot det som en hälsning också till oss i vår tid, då vi kan identifiera oss med mottagarna av detta brev. Vi förstår att när vi är troende, så har vi fått del av samma hopp. Vi har också fått del av samma identitet, och är främlingar och gäster här i tiden. Därför kan vi också förvänta oss att konsekvenserna av den tro och nya identitet vi har kan drabba oss i vår tid på liknande sätt som de som först mottog dessa hälsningar.

Samlingsar

Om mottagarna av detta brev står det på flera ställen att det har skett en förändring med dem. Ett vittnesbörd som också borde gälla oss. De levde förr på ett sätt, men nu har de kommit in i något nytt och nu är det på ett annat sätt:

- ... ni blev friköpta från det meningslösa liv ni ärvt från era fäder (1 Pet 1:18).

Vi blev friköpta från något. Och nu är det andra saker som intresserar oss. Andra saker upptar vår tid, vår tillvaro. Och det har med den nya identiteten som ett nytt folk att göra. Det står längre fram i brevets fjärde kapitel:

- Länge nog har ni levt som hedningarna vill – i orgier, begär, fylleri, supkalas, vilda fester och förbjudna avgudakulter. Därför blir de förvånade och hånar er när ni inte längre följer med och kastar er ut i samma ström av utsävningar (1 Pet 4:3-4).

Vad är det för strömmar som går fram i

världen, i tiden, som vi inte längre ska stöta oss ner i? Vi ska hålla oss på ett annat plan. Det finns saker vi behöver säga nej till för att bli bevarade och för att kunna fullgöra den kallelse och den tjänst som Gud har för oss. Därför ser vi också i detta brev hur viktigt det är att vi tar vår tro på allvar; att den får konsekvenser i hur vi lever. Det leder till en moralisk medvetenhet, en längtan efter att leva i renhet, i helgelse. Vi läste exempelvis i första kapitlet:

- ... hoppas helt och fullt på den nåd ni ska få när Jesus Kristus uppenbarar sig. Som lydnadens barn ska ni inte följa de begär som ni levde i förr, när ni var okunniga. Nej, liksom han som har kallat er är helig ska också ni vara heliga i allt ni gör (1 Pet 1:13-15).

Och när vi läser i nästa kapitel, ser vi hur allvarligt detta är, då han skriver:

- Uppför er väl bland hedningarna, så att de som anklagar er för att vara onda ser era goda gärningar och prisar Gud den dag han besöker dem (1 Pet 2:12).

Det kommer perioder i människors liv där de på ett särskilt sätt är besökta av Gud. Och då kan ditt och mitt handlande; ditt och mitt liv; hur vi möter människor i vår vardag, hur vi lever – det vårt liv vittnar om kan ha en avgörande betydelse för hur de tar emot denna uppsökande Guds kärlek som når dem på ett eller annat sätt. Vi läste: ”så att de prisar Gud den dag han besöker dem”. Den dag han uppsöker dem har människor något att referera till. De har kanske mött oss vid ett eller annat tillfälle och fått ett vittnesbörd. Hur vi förvaltar det vi har fått, kan alltså ha en avgörande betydelse. Petrus skriver att vi ska vara ”goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd” (1 Pet 4:10).

Tänk att vi har fått nåd att förvalta!

Vi läser om hur de samlades på olika platser; i hemmen, kanske på en öppen plats eller vid en flod. Vid något tillfälle hyrde man en lokal. Man hade tagit emot Jesus och ville komma tillsammans för att tillbedja.

Vi ska dröja lite mer i andra kapitlet. Det står:

- Kom till honom, den levande stenen, förkastad av människor men utvald och dyrbar inför Gud. Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap som ska bära fram andliga offer som Gud tar emot med glädje genom Jesus Kristus (1 Pet 2:4-5).

Här är det Petrus som skriver. Han är en jude, uppväxt vid Galileiska sjön. Som en del av det judiska folket, satt det i hans ryggmärg att det som har med Gud att göra har också med templet i Jerusalem att göra. Det var hur självklart som helst, att om man ville närma sig Gud så skulle man gå till templet i Jerusalem. Vi vet att lärjungarna hade dessa tankar som självklar uppfattning när de började följa Jesus. Vi kan läsa i Markus evangelium när Jesus närmade sig Jerusalem och gick till templet:

- När Jesus gick ut från templet, sade en av hans lärjungar till honom: ”Mästare, se vilka stenar och vilka byggnadsverk” (Mark 13:1).

Nu var de i Jerusalem och fick besöka templet. Det pågick en stor renovering av templet, och kanske man kommit mycket längre än när de varit där några år tidigare och sett templet i Jerusalem. De blev så betagna. Tänk vilka byggnader, tänk så fint, så fantastiskt; vilka stenar! Men då säger Jesus något väldigt märkligt:

- Ser du dessa stora byggnader? Här ska inte lämnas sten på sten. Allt ska rivas ner (Mark 13:2).

Här ser vi hur Jesus börjar arbeta med lärjungarna. Han vänder upp och ner på deras föreställningar. Så kommer Golgatadramat och tiden då lärjungarna väntar, och därefter kommer pingstdagen när Anden föll då de var samlade med varandra på den Övre salen. Då möter vi helt andra tankar. Gud uppenbarar sig på ett helt nytt sätt. Det går så långt att detta budskap blir ett med församlingens liv och det församlingen förmedlar i Apostlagärningarna. I 17:e kapitlet är det Paulus som predikar evangelium:

- Gud är den som har skapat världen och allt som finns i den. Han som är Herre över himmel och jord bor inte i tempel gjorda av människohand (Apg 17:24).

Guds boning såg nu annorlunda ut. Det hade Petrus också förstått. Nu var det inte stenarna där i templet i Jerusalem som det handlade om, utan han säger:

- Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap som ska bära fram andliga offer (1 Pet 2:5).

Han sa inte att de liknade levande stenar, utan han sa att de var levande stenar. Det är ni som utgör templet nu!

Så går tiden. När vi möter människor idag, är det som om dessa händelser har gått dem förbi. Man kan tala med troende människor runt om i världen. Nog finns dessa uppfattningar om stenar, om byggnader, om tinnar och torn. Men det människor tänker på när de använder dessa uttryck om en kyrka eller församling är döda stenar som satts ihop med murbruk eller tegel och kanske en stor, fin port och vackra fönster. Det är en sådan byggnad som har med Gud att göra, tänker man, och dit går vi när vi har behov av en särskild stämning för att trösta oss. Och så får man den här distansen till verkligt församlingsliv. Men det står inte så i Bibeln. Det är en tillbakagång. Något som är konstruerat utanför den förkunnelse som möter oss i Nya testamentet:

- Och låt er själva som levande stenar

byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap som ska bära fram andliga offer som Gud tar emot med glädje genom Jesus Kristus (1 Pet 2:5).

Det är likadant med prästerskapet. Där har också skett en tillbakagång. Man tror att man måste klä ut sig riktigt ordentligt för att visa vem det är som är präst och har med Gud att göra. Och människorna får komma till kyrkan som passiva konsumenterna av det religiösa utbud som förmedlas.

Sådan är inte undervisningen som möter oss i Nya testamentet. Petrus skev till dessa enkla människor som bodde kringstridda på olika platser: Ni är ett heligt prästerskap! Ni har en tjänst att utföra. Och ni är Guds eget tempel. Vi läser om hur de samlades på olika platser; i hemmen, kanske på en öppen plats eller vid en flod där de samlades och bad. Vid något tillfälle hyrde man en lokal. Men det var inte materiella omständigheter som var det avgörande, utan man hade tagit emot Jesus och ville komma tillsammans för att tillbedja. Tillsammans utgjorde man detta andliga, levande hus. Och var och en kunde få komma i tjänst som en del av detta heliga prästerskap.

Dessa verser tror jag är den bästa tolk-

ningen av det Jesus säger till Simon: "Du är Petrus! Och på den här klippan ska jag bygga min församling!" Han såg sig själv som en sten i detta levande tempel. Men hörnstenen, den som utgör formen och bestämmer, skriver han här, är Jesus själv. Vi läser på olika ställen om detta, och vi ser att Jesus både är grunden – ingen annan grund kan läggas än den som är lagd, och så kan vi i det profetiska ordet läsa om slutstenen som ska föras fram av Serubbabels hand. Vi förstår att när Jesus talar om att han ska bygga sin församling, så handlar det om honom från början till slut. Men vi kan låta oss användas i hans verk. Och på hans tempel kan vi inte skriva något namn att stoltsera med, vi kan inte skaffa oss meriter och lyfta fram oss själva. Det är ett nådens verk, och vi får tacka ja till erbjudandet som kommer från Jesus själv.

Där är vi idag. Vi har dessa möjligheter, och Gud har användning för oss var och en. Han vill ha dig som en levande sten, som en präst i sin tjänst i denna tid, till dess att verket är färdigt och han kallar oss hem.

Det finns ytterligare något i Petrus första brev som jag har haft litet svårt med. Vi är representanter för ett nytt rike, en

- Till sist ska ni alla visa enighet, medkänsla, syskonkärlek, barmhärtighet och ödmjukhet.

Det handlar om att mitt i förtrycket bli ett vittnesbörd om Guds tankar, ideal och värden.

ny ordning och vi är ett nytt folk. Men vi lever i en värld där vi möter mycket orättfärdighet, orättvisor och missförhållanden. Detta väcker en önskan att verka för en förändring. Men i Nya testamentets undervisning och uppmaningarna som möter oss i Petrus brev, så undrar jag: ska man verkligen inte göra mer än vad som uppmanas och rekommenderas här? Jag ska läsa några verser för att exemplifiera:

- Underordna er alla mänskliga myndigheter för Herrens skull, både kejsaren som högste härskare och ståthållarna, som är sända av honom för att straffa dem som gör det onda och hedra dem som gör det goda. [...] Visa aktning för alla, älska era trossyskon, vörda Gud och ära kejsaren. Ni slavar, underordna er era herrar och visa dem all respekt, inte bara de goda och milda utan även de hårda (1 Pet 2:13-14, 17-18).

Så skriver han till syskon i församlingen som har sett att det borde vara på ett annat sätt. De ordningar som är i världen når inte upp till den standard Guds ord presenterar. Men ändå så säger han att de ska acceptera tingen som de är. Att de ska underordna sig så långt det är möjligt, ja, till och med slaverna ska underordna sig sina herrar och visa dem respekt. Inte bara de goda och rättvisa, men också de hårda! Det här har jag funderat mycket på. Kan det verkligen vara riktigt? Ska man acceptera en ordning som är så bristfällig när det finns helt andra ideal i Bibeln; som handlar om människovärde, jämlikhet och att undanröja klasskillnader. Det är ju sådana ideal vi som troende vill verka för. Borde vi inte anstränga oss mera då? Borde vi inte försöka påverka lagar och strukturer så att det blir en bättre ordning i hela samhället? Man kan tycka att det är svagt, det som Petrus rekommenderar här, att utan motstånd underordna sig och acceptera villkor som rent av är orättfärdiga.

Men jag tror att svaret får vi i de verser jag läste här, och även på andra ställen i Skriften. Det handlar om ett liv som blir ett vittnesbörd och som kan förändra på ett helt annat plan. Om slaverna som Petrus skrev till här skulle organisera sig och kanske till och med göra någon slags revolt, skulle det inte åstadkomma någon förändring för den andliga situationen i dåtidens samhälle. Men att följa de exempel som Petrus ger kan åstadkomma förändring på ett långt djupare plan. Det handlar till exempel om att genom att göra gott "tysta munnen på oförståndiga och okunniga människor" (1 Pet 2:15).

Och som vi läste:

Det sker ingen verklig förändring i ett samhälle genom att du ändrar lagar och ordningar. Allt kan bli nytt hos den som öppnar sitt hjärta för evangelium.

- Uppför er väl bland hedningarna, så att de som anklagar er för att vara onda ser era goda gärningar (1 Pet 2:12).

Eller som det står i nästa kapitel:

- Till sist ska ni alla visa enighet, medkänsla, syskonkärlek, barmhärtighet och ödmjukhet. Löna inte ont med ont eller hån med hån. Tvärtom ska ni välsigna, för ni är kallade att ärva välsignelse (1 Pet 3:8-9).

Det handlar om att mitt i förtrycket bli ett vittnesbörd om Guds tankar, ideal och värden. Att möta människor på det sätt som Gud vill, som han har presenterat i evangelium; det är ett vittnesbörd som bryter igenom. Tänk, vilken väg!

Den här vägen, vill jag påstå, når längre än försöken att med egen kraft sätta sig emot ett orättvist system eller att med styrkedemonstrationer försöka åstadkomma en förändring i sin samtid. För det vi också förstår då vi läser Bibeln är att dessa problem vi möter i tiden och världen egentligen inte är ett systemfel. Det har sitt ursprung i den kraft som drar mänskligheten ned i ondska och fördärv, det har sitt ursprung i synden, i den fallna naturen och där måste vi lyfta evangelium som enda botemedel. Det sker ingen verklig förändring i ett samhälle genom att du ändrar lagar och ordningar. Allt kan bli nytt hos den som öppnar sitt hjärta för evangelium.

I det här sammanhanget kan jag inte låta bli att lyfta fram vittnesbördet om Filemon och Onesimus som aposteln Paulus skriver om i brevet till Filemon.

Jag vet inte hur Filemon var som slavägare innan han mötte evangelium. Men jag har sett ett vittnesbörd om vad evangelium kunde uträtta hos slavägaren när Paulus rekommenderar honom att ta emot den förrymde slaven Onesimus – inte längre som en slav, men som en broder i Kristus. Där har du församlingslivet, där evangelium fått bryta in, och du ser en helt ny ordning, mitt i det system som byggts upp runt om i världen och i tiden.

Därför: Om du lider av att se orättvisor,

om du lider av att märka hur förljuget allt omkring dig är, så finns en väg att gå. Det är inte genom revolt eller att inte bry sig om överheten, utan det är genom att leva evangelium, och låta det nya livet få utrymme i både smått och stort. Även om vi som slaven får leva under ett förtryck, så kan vi genom att leva evangelium och hålla ut i lidandet här i världen, vittna om den nya ordningen; det nya livet.

- Det är en nåd när någon är medveten om Gud och därför håller ut när han får lida oskyldigt. Vad är det värt för beröm om ni står ut med straff när ni syndar? Men om ni står ut med att lida när ni gör det goda, då är det en nåd inför Gud (1 Pet 2:19-20).

Tänk vilken annorlunda väg! Men vi måste erkänna att detta är vägen som Bibeln talar om. Den som Guds ord ställer fram för oss.

Platsen där denna nya ordning kan komma till uttryck är församlingen. Men då vi läser vidare i brevet ser vi också att det finns en risk, när man lever i ett system, i en värld, att man tar in det felaktiga systemet och applicerar det i församlingslivet. Då begår man ett stort misstag. Det står att slaverna ska underordna sig sina herrar, men när vi läser om Filemon och Onesimus förstår vi att när evangelium fått ingång, då träder en ny ordning in. Då handlar det för Filemon om att inte längre möta sin broder som en slav, och ta med sig systemet från världen in i församlingen. Det handlar om att acceptera att det finns en annan standard. En annan moralisk värdeskala som gäller för den troende. Det här möter oss också i Petrus första brev.

Jag vill också ta med något som står i det sista kapitlet:

- Nu uppmanar jag de äldste bland er, jag som själv är en äldste och ett vittne till Kristi lidanden och som också har del i den härlighet som ska uppenbaras: var herdar för Guds hjord hos er och vaka över den, inte av tvång utan frivilligt, så som Gud vill, inte för egen vinning utan med hängivet hjärta. Uppträd inte som herrar över dem som anförtratts er, utan var föredömen för

hjorden. När den högste herden sedan uppenbarar sig, ska ni få härlighetens segerkrans som aldrig vissnar (1 Pet 5:1-4).

I världen är ofta vinning drivkraften för människor som satsar i företag eller andra organisationer. I Guds församling ska drivkraften vara av ett annat slag, där behövs hjärtan gripna av Gud. Församlingstjänare behöver befrias från vinningslystnad och maktbegär. Jesus säger till sina lärjungar:

- Ni vet att folkens ledare betar sig som herrar över dem och att stormännen härskar över dem. Men så ska det inte vara bland er. Nej, den som vill vara störst bland er ska vara de andras tjänare, och den som vill vara främst bland er ska vara de andras slav (Matt 20:25-27).

Jesus beskriver alltså först ordningen som de är vana vid i världen. Men så talar han om hur det ska vara bland hans lärjungar. Det är alltså direkta uppmaningar, och Jesus visar på att det måste finnas en kontrast. Det går inte ta in världens system och som det fungerar för att driva på saker och få det att gå framåt. Man kan inte ta världens metoder och applicera i Guds rike.

Församlingens ledare ska inte uppträda som herrar, utan vara herdar och föredömen för hjorden. Det här är så allvarligt. I församlingen ska den inte råda som visar sig vara starkast och kan driva igenom saker med sin egen kraft. De kvaliteterna hör hemma i världen. På Petrus tid tog de sig uttryck till exempel i slaveriet. I den nya tillvaron som gäller Guds rike och församlingen handlar ledarskapet om ett tjänande. Om ett utgivande. Om att vara ett föredöme. Där har kanske istället den som framstår som svag och försvagt, den som inte har den mänskliga styrkan att driva på, kallelsen att leda. Den som vill vara främst bland er, ska vara de andras slav, säger Jesus.

Vi har en kort tid kvar. Måtte vi låta evangelium få ingång ibland oss. Jag vill till slut läsa:

- Slutet på allting är nära. Var därför kloka och nyktra så att ni kan be. Framför allt ska ni visa uthållig kärlek till varandra, för kärleken överskyller många synder. Var gästfria mot varandra utan att klaga. Tjåna varandra, var och en med den nådegåva han har fått, som goda förvaltare av Guds mångfaldiga nåd. Om någon talar ska han tala i enlighet med Guds ord. Om någon tjänar ska han tjåna med den kraft som Gud ger, så att Gud i allt blir ärad genom Jesus Kristus. Hans är äran och makten i evighetens evighet. Amen (1 Pet 4:7-11). ■

Kallelsen ny livsd

Text: Tåge Johansson

Gud har alltid erbjudit människan att få leva sitt liv i hans livsperspektiv. Alltsedan människan lockades att leva sitt liv oberoende av Gud har disharmoni, otillfredsställelse, meningslöshet och tomhet följt henne i spåren. Livet har hela tiden kretsat kring henne själv och hennes eget. Hela denna världs livsfilosofi går ut på att bygga upp sitt "himmelrike" här på jorden.

Under den bibelhistoriska tiden och tiden därefter intill våra dagar, har det funnits människor som bejakat kallelsen att leva sitt liv i överlåtelse till Guds plan med sina liv. För att Guds plan skall förverkligas måste ALLT överges som står hindrande i vägen. I Bibeln finner vi gudsmänniskor som fick överge allt. Abraham fick överge sitt Kaldeiska Ur och därefter fostras i korsets skola. Mose som övergav Egyptens skatter fick när tiden var inne också överge sin svärfaders fårahjord för att gå in i Guds uppdrag. Plötsligt upplevde Mose att han befann sig på helig mark och fick på Guds uppdrag ta av sig skorna för att inte längre vandra på självvalda vägar. Hanna var villig att ge sin älsklingsson Samuel tillbaka till Gud, vilket innebar en ny tid i Israels historia. En dag kommer Elia till Elisa och kastar sin mantel över honom. Det innebar för Elisa att lämna sina oxar, sina föräldrar och följa Elia. Var det inte just detta som Jesus uppmanade människorna att göra? Att lämna allt och följa honom. Petrus fick lämna båten, fadern och näten för att bli människofiskare. Levi fick lämna tullhuset och sin socialt trygga tillvaro. Detta innebar för honom bland annat i

sin förlängning att han fick skriva Matteus evangelium.

Genom alla tider har det funnits människor, även om de inte är många, som gått in under kallelsens villkor. Man har klart förstått att om man ska tjåna Gud så kan man inte stå under dubbla kommandon, man kan inte tjåna två herrar. En av dessa Gudsmän från senare tid är Oswald Chambers. När man sammanfattar hans budskap i ord och text är det genomsyrat av *Allt för Honom*, som också den andaktsbok heter vilken har utgivits efter hans död och som har gått ut i många upplagor och på många språk.

Jag vill också här återge vad Watchman Nee skriver i sin bok *Övervinnande liv*. Jag citerar:

"En broder hade växt upp utan far i en fattig familj. Han skrev vacker kalligrafi och var också mycket musikalisk. I barnhemmet kunde han börja i gymnasiet, medan andra lärde sig att snickra och mura. Han fick stipendier varje termin. När han hade avslutat två år på college, beslöt skolan att sända honom till St. John's College i Shanghai i två år och sedan till Amerika, på villkor att han kom tillbaka efter sina studier utomlands för att tjåna sin skola. Hans mor och hans morbror skrev och gratulerade honom. Två månader innan den tidpunkt som var fastställd för hans avresa blev han frälst, och många av hans tidigare förhoppningar blev omintetgjorda. Vid samma tid överlät han sig åt Herren. Jag frågade honom vad han ville göra. Han sa att han hade bestämt sig för att åka och att han var redo att skriva under överenskommenheten. Han sa till mig: "

Du har varit min klasskamrat i åtta år. Har du inte vetat om hur jag har kämpat och

en att leva i en dimension

strävat denna tid?" När vi skulle skiljas åt sa jag: "Idag är vi fortfarande bröder. Men jag fruktar att du inte längre kommer att vara min broder, när du kommer tillbaka från Amerika". Vid dessa ord gick han till Herren och bad: "Herre du känner mina ambitioner. Jag vet att du har kallat mig, men jag kan inte lämna mina ambitioner. Men om det är din önskan, så är jag villig att åka ut till byarna och predika evangelium." När han hade bett, gick han till rektorn och sa att han hade bestämt sig för att inte skriva under överenskommelsen, och att han inte längre hade för avsikt att åka. Rektorn frågade om han var sjuk, och han svarade: "Herren har kallat mig att predika evangelium." Fyra dagar senare kom hans morbror, hans kusiner och hans

Han frågade Herren vad han skulle göra. Så insåg han att han var skyldig människor endast litet, medan han var skyldig Herren mycket mer. Han lovade att stödja sin mor och sin morbror, men han sa också att han inte kunde tillfredsställa deras krav utan måste lyda Herren."

En sångstrof har ofta tonat i mitt inre när jag stått inför människor som väl har förstått kallelsen till efterföljelse, men som har saknat mod att ta trons konsekvenser. Sångstrofen lyder, "Har du mod att följa Jesus vad det än må kosta dig?" När Jesus kallade människor till efterföljelse talade han om att först beräkna kostnaden. Om man ska

tid: -Vem ska jag sända, och vem vill vara vår budbärare?

Vi lever i det sista, absolut sista skeendet av församlingens tid att verka, i samband med att Jesus kommer för att hämta den brud som gjort sig redo för att möta honom på skyn. Denna sista tid för församlingen kommer att likna den tid församlingen fick uppleva i Jerusalem. Det står att genom den förföljelse som utbröt blev alla utom apostlarna kringsspridda. Men de som blev kringsspridda gick omkring och förkunnade Guds ord. Jag tror att det är svåra omständigheter som blir de hjälpmedel Gud kommer att använda för att få ut evangelium till människorna. Det gäller att leva ut evangelium. Ett sådant uppbrott är nödvändigt. Vi talar om församlingens upprättelse. Historien visar att när en upprättelse har skett, har Gud använt sig av yttre hjälpmedel. Så var det i Babylon. När återtaget för Guds folk skedde var det för att den persiske konungen blev uppväckt för att Herrens ord genom Jeremia skulle gå i fullbordan. Det finns ett profetord uttalat också för denna tid. På samma sätt var det med Simson. Den sista segern blev utförd genom att Simson blev ledd fram av sin fångvaktare för att utföra Guds gärning. Den segern blev större än allt han varit med om i sitt tidigare verksamma liv. Detta kan tillämpas på församlingen i sitt historiska perspektiv.

Om du får höra Herrens röst idag så förhärda icke ditt hjärta. Till sist ett ord av Paulus, där han skriver till Galaterna:

- Låt oss inte tröttna på att göra gott, för när tiden är inne får vi skörda om vi inte ger upp (Gal 6:9). ■

Jag tror att det är svåra omständigheter som blir de hjälpmedel Gud kommer att använda för att få ut evangelium till människorna.

mor. Modern sade med tårar: "Sedan din far dog har jag kämpat alla dessa år, och hoppats att du en dag skulle komma längre än andra och kunna stödja mig. Idag har du fått en chans och så kastar du bort den." Modern fortsatte att gråta, medan morbrodern sade: "Innan du kom till det här barnhemmet var det jag som uppfostrade dig. Jag tog också hand om din mor. Nu är du skyldig oss båda detta. Dina kusiner har inte ens råd att gå i skolan, och ändå vill du låta den här storartade möjligheten gå dig ur händerna." De kom också till mig och sa: "Mr Nee, ni behöver inte stödja era föräldrar, men han behöver stödja oss." Vår broder hade press på sig från båda sidorna.

bygga ett torn måste man äga vad som behövs för att bygga det färdigt, annars går det som Jesus beskriver det i Lukas evangelium 14:30: -Den mannen begynte bygga, men förmådde inte fullborda sitt verk.

Vi lever bara en gång och efter att ha varit med i andlig verksamhet i mer än femtio år så har jag erfärut att många, speciellt yngre människor blev kallade av Gud att viga sitt liv i helig tjänst. Men de slösade bort sitt dyrbara tillfälle på oväsentligheter. Herren talar idag på samma sätt som han gjorde på Jesajas

Sann gemenskap - förutsättning för att tjäna Gud

Församlingen föddes missionerande, den föddes förökande sig själv. Den föddes vittnande om Guds kraft och fullgörande uppdraget. Dessa saker höll dem enade i gemenskapen – en missionerande församling med ett uppdrag: att predika budskapet.

Appell av Sean Ureña

Grunden för all enhet är Jesus. Jesus är kärlekens källa, ja han är kärleken själv. Om vi vill att församlingen ska vara en riktig och verklig erfarenhet behöver vi en levande upplevelse och gemenskap med Jesus. Resultatet av gemenskapen med Jesus är enhet. Varje lem reflekterar Jesu karaktär – en frukt av denna enhet och gemenskap. Egoism och stolthet bryts ned och vi lär oss att leva tillsammans, hjälpa varandra och närma oss varandra.

Om vi säger att vi har gemenskap med Jesus måste vi vara försiktiga så att denna gemenskap inte är något mystiskt eller teoretiskt. Gemenskapen med Jesus är något mer, den är levande. Vi får söka Jesus varje dag genom bönen, genom studiet av Ordet, och predika budskapet för att föra människor till Jesus. Dessa saker håller liv i vår gemenskap med Jesus för då har vi samma mål.

Vi ska läsa i Apostlagärningarna kapitel 1:12-14:

- Då vände de tillbaka till Jerusalem från berget, som kallas Olivberget och ligger nära staden, en sabbatsväg därifrån. När de kom dit gick de upp till den sal på övervåningen där de brukade vara: Petrus, Johannes, Jakob, Andreas, Filippus, Tomas, Bartolomeus, Matteus, Jakob, Alfeus son, Simon seloten och Judas, Jakobs son. Alla dessa höll enigt ut i bön tillsammans med några kvinnor, Jesu mor Maria och hans bröder.

I de här verserna kan vi se vad lärjung-

arna gjorde eftermiddagen efter att Jesus hade stigit upp till himmelen. Det står att de återvände till Jerusalem från Oljebberget, en sträcka på ungefär en kilometer. I den här enkla beskrivningen är det något som händer, här finns det ett extraordinärt budskap. Det står att lärjungarna återvände till Jerusalem. Jerusalem representerade för dem tragiska händelser där de fattat felaktiga beslut, där de hade misslyckats. Det var där de övergav Jesus, bedrog och svek honom. Det var där de diskuterat med varandra om vem som var den störste. Där hade Jesus försökt lära dem att utan den helige Ande så kunde de omöjligt fullgöra missionsuppdraget. Att återvända till Jerusalem, var för dem därför att konfrontera det som låg bakom och börja på nytt.

De återvände till Jerusalem trots smärtsamma erfarenheter. De gick upp till Övre salen och bad endråktigt. Även kvinnorna, Jesu mor och hans bröder. Här kan vi observera att bönen är en enhetsfaktor. Det var ett resultat av att de var församlade där, de bad och ropade till Gud outtröttligt. Och det är klart att det inte kan finnas enhet i församlingen om inte varje man och kvinna är en bönemänniska. Om vi känner någon i församlingen som vi inte tycker om, då är det första vi bör göra att be för den personen, och be för oss själva att Gud ska ta bort den här negativa energin och känslan och istället lägga ned kärlek i oss.

De tillbringade dagar i Övre salen och

ropade efter den helige Ande, eftersom Jesus hade sagt att de inte skulle försöka påbörja sitt uppdrag innan de fått Hjälparen.

Apostlagärningarna kapitel 2:1-4:

- När pingstdagen kom var de alla samlade. Då hördes plötsligt från himlen ett dån som när en våldsam storm drar fram, och det fyllde hela huset där de satt. Tungor som av eld visade sig för dem och fördelade sig och satte sig på var och en av dem. Alla uppfylldes av den helige Ande och började tala främmande språk, allteftersom Anden ingav dem att tala.

Det här uttrycket ”alla var samlade” är intressant. De bad tillsammans därför att alla behövde kraften för att fullborda uppdraget. Och vad hände? Helt plötsligt kom ett dån som från en våldsam storm och det fyllde hela huset. Det var en extraordinär demonstration av kraften från Gud. Det står i texten att tungor som av eld visade sig för dem, och fördelade sig och satte sig på *var och en* av dem. Inte bara några, utan alla. *Alla* fick ta emot den Helige Ande eftersom *alla* hade önskan om att få fullborda uppdraget. Alla sökte Gud i bön. Alla studerade skrifterna. Alla ville samma sak. Det var inte så att några satt där och tänkte: ”Okej, vi stänger våra ögon nu och ber för att alla andra gör så.” Nej, var och en personligen hade det här behovet. De hade hört Guds Ord, de hade hört Jesu löften då han sa: ”Be och du ska få.” Alla

tog emot tungomålstalet. Det står att de talade olika språk "allteftersom Anden ingav dem att tala".

Vid Babels torn förbistrade Gud folkens språk. Vi kan ju säga att de på ett sätt mottog en gåva, men det var för att separera dem i de fyra väderstrecken. Tungomålstandets gåva däremot, som folket fick motta på pingstdagen utrustade dem i Kristus för att kunna uppfylla Guds bud. Det var en manifestation med avsikt att ena dem, inte enbart fysiskt, utan även andligt. Vi behöver inte vara tillsammans fysiskt för att vara enade. Vi kan vara i olika länder och enade genom den helige Ande i Ordet, enade i bönen. Det spelar ingen roll vilken plats vi är på när vi ber till Gud eller när vi studerar hans ord. När vi erfar behovet att predika budskapet, är vi enade var vi än är. Om vi förlorar visionen, kanske vi istället enar oss runt mänskliga teorier, börjar diskutera olika teman som är mycket annorlunda än Guds planer. Det leder oss till att söka lösningar från världen, saker som går tväremot Guds vilja och den avsikt som han har.

På pingstdagen stod Petrus upp och efter en enda predikan var det 3000 personer som tog emot Jesus som Frälsare. Vi ska läsa de verserna.

Apostlagärningarna 2:41-42:

- De som tog emot hans ord döptes, och antalet lärjungar ökade den dagen med omkring tre tusen. De höll troget fast vid apostlarnas undervisning och vid gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna.

Det står att de var troget tillsammans runt läran – Guds ord. De var troget där, och det utvecklade en ömsesidig gemenskap tillsammans, bedjande och studerande Guds ord.

I vers 43 och 44 läser vi:

- Varje själ greps av bävan, och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Alla de troende var tillsammans och hade allt gemensamt.

Folket såg de under som apostlarna gjorde, och kom och förenade sig med församlingen. Det säger oss att församlingen föddes missionerande, den föddes förökande sig själv. Den föddes, vittnande om Guds kraft, och fullgörande uppdraget. Detta höll dem enade i gemenskapen. Det var en missionerande församling med ett uppdrag: att predika budskapet. Det spelar ingen roll när sterna haglade, man blev slagen – svärd, fängelse, förföljelse. Jesus har gett mig

ett uppdrag. Han har gett mig sin kraft, han har gett mig sin helige Ande. Nu fortsätter vi bara och fullgör uppdraget som han har gett oss.

I vers 47 står det så här:

- De prisade Gud och var omtyckta av hela folket. Och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta.

I den här versen ser vi den genuina tillväxt som fanns i församlingen. Församlingen lovade Gud och de var omtyckta av allt folket. De använde Kristi metod, alltså den metod som Kristus själv använde, den enda metod som kan hjälpa oss att dra människor till honom. Jesus kom till människorna som han ville hjälpa. Det står om apostlarna att de också gjorde så. De hjälpte människor, de visade sympati för syndarna. De hjälpte dem lösa sina problem och vann människors förtroende. På samma sätt som Jesus sa de: "Följ mig." Apostlarna använde den här metoden, och församlingen växte med dem som blev frälsta. Att predika evangeliet är väldigt enkelt. Det är bara att använda Jesu metod, apostlarnas metod, det gäller att förmedla kärlek till folket. Att räcka ut sin hand till dem, vinna förtroende och sedan dra in dem i kärlekens rike. Guds rike.

Nu ska vi tala om generositet som en

även vi det, men tyvärr mer som en fras och ett talesätt; någonting som vi bara säger men inte praktiserar.

Salig är att vara lycklig. Det betyder att du och jag blir lyckligare av att ge när vi delar med oss lekamtligt och andligt; då vi ger till andra av detta som Gud har gett oss. Nyckeln till att det här konceptet som bibeln talar om ska fungera i våra liv, är att vara i gemenskap med Gud. Du personligen och jag personligen.

Om du avlägsnar dig från Gud så kommer du att vara i en separerad församling utan enhet. Om du inte har ett liv i gemenskap med Gud och Jesus, då blir resultatet att du hamnar fel, andligt sett. Du kommer att befinna dig i en mycket svår situation och kommer att vara förlamad, andligt sett. Du kommer att bli förblindad utan att kunna se vad Gud vill med ditt liv och du kommer inte att kunna förstå hans ord och känna behov av att bedja. Du kommer inte ha behov och längtan efter att gå ut och predika. Allt detta som ett resultat av ett liv separerat från Gud – i församlingen men skild från Gud.

Men när vi söker Gud och närmar oss honom, kommer hjärtats tomma begär att försvinna. Då kommer istället generositet

När vi söker Gud och närmar oss honom, kommer hjärtats tomma begär att försvinna. Då kommer istället generositeten att ta plats; behovet av att kunna dela med sig till andra. Då vill vi hjälpa, då vill vi bedja och studera hans ord.

faktor i enheten i församlingen.

I andra Korintierbrevet 9:6 säger Paulus:

- Men tänk på detta: Den som sår sparsamt får skörda sparsamt, och den som sår rikligt får skörda rikligt.

De här orden lämnade Paulus till korintianerna. Han påminner om samma princip som han presenterat för efesierne, i Apostlagärningarna 20:35:

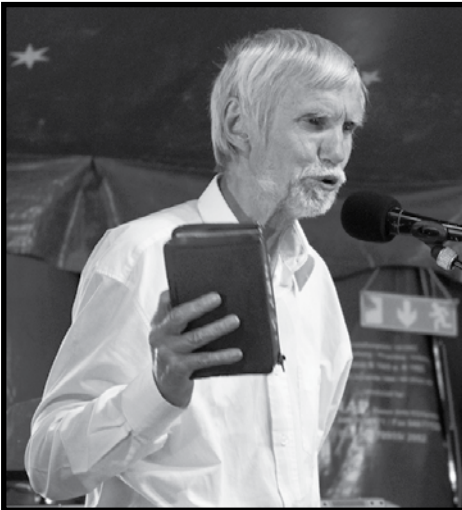
- I allt har jag visat er att man så ska arbeta och ta hand om de svaga och komma ihåg de ord som Herren Jesus själv har sagt: Det är saligare att ge än att ta.

Det är saligare att ge än att ta. Uppenbarligen var detta ett begrepp som Jesus använde konstant, och ibland använder

ten att ta plats; behovet av att kunna dela med sig till andra. Då vill vi hjälpa, då vill vi bedja och studera hans ord. Då vill vi lyssna till hans ord och praktisera det. Då vill vi vara allt närmare Jesus!

Det är lätt att prata och skriva om enhet, eller att läsa en artikel om enhet. Men det kommer aldrig att finnas någon verklig enhet förrän vi återvänder till Gud. Du måste vilja. Du måste önska. Vill du ha den helige Ande? Han finns tillgänglig. Men du måste vilja. Du måste vilja tjäna Gud. Då blir det kristna livet ett verkligt liv, ett liv som vittnar om Guds makt och kraft. Anden vill hjälpa församlingen att fungera i en erfarenhet av liv. Han vill. Men du och jag måste också vilja. ■

En evig försoning

Hur än jorden nöts och bryts ned så finns det någonting som är bestående. Något som håller, något som har evigheten i sig – Frälsningen i Jesus Kristus, prisat vare Herren! Den påverkas inte av nedbrytningsprocessen. Den blir aldrig utnött.

Predikan av Yngve Stenfelt

Vi har lärt känna bibelns gestalter. Vi har läst om exempelvis **David**. Vi har varit med honom när han var i grottan, när han var hos filistéerna, och när han besegrade Goliat med en sten som han hade hämtat vid bäcken. Det känner vi till, men framförallt lär vi känna honom i hans budskap, som vi möter i Psaltaren.

Och så har vi **Paulus**. Vi vet väldigt lite om honom som Saulus. Vi vet att han är från Tarsus, men när han mötte Jesus får vi veta mer. Han fick ett rejält möte med Jesus, men vi känner honom framförallt genom budskapet han förmedlar. Det är förunderligt att Gud låter sig användas av människor på det sättet. Han använder sig av vanliga människor för att förmedla sitt ord.

Paulus nämner sitt namn i breven i Nya testamentet. Hans namn står i Romarbrevet, och i båda Korintierbreven står namnet presenterat i början. I Galaterbrevet likaså, och vidare i Efesiebrevet, Filipperbrevet, Kolosserbrevet. Tessaloonikebreven, brevet till Titus, och även i Filemon står det Paulus från början.

Vi ser på breven från **Petrus**. Det står Petrus i det första och andra. Och så har vi tre brev från **Johannes** som utmärker sig något, då det inte står Johannes i inledningen. Men vi känner igen honom ifrån evangelierna och vi är klara över att

det är Johannes som skriver här. **Jakob** nämner sitt namn och likaså **Judas**. Alla dem jag nu har nämnt har det gemensamt med oss att de är, som det heter om Elia: av samma natur som vi. Ingen av dem är en övermänniska.

Av breven gick jag förbi Hebréerbrevet. Det utmärker sig på det sättet att vi inte får veta vem som har skrivit det. Det lönar sig inte att spekulera i det, det är helt meningslöst. Vi vet inte vem som har skrivit det. Men det för oss in i en underbar värld med Jesus och vi ska strax läsa första kapitlet där.

Det är förunderligt hur Gud använder sig av människor när han ska förmedla sitt ord. Breven flätas in i varandra så att vi rör oss från det ena brevet till det andra på ett ganska enkelt sätt. Gud har likasom trådar, Paulustråden, Jakobstråden, Johannestråden osv. Och så väver han det samman till en helhet, en vävnad. Vi har också trådar från Gamla testamentet. Från pärm till pärm har vi ett underbart levande Guds ord. ”Ordet är dig nära. I din mun och i ditt hjärta.” Så nära är det oss!

Vi läser Hebréerbrevets kapitel ett:

- Sedan Gud fordom många gånger och på många sätt hade talat till fäderna genom profeterna, har han nu, på det yttersta av denna tid, talat till oss genom sin Son, som han har insatt till arvinge av allt, genom vilken han ock har skapat världen. Och efter-

som denne är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och genom sin makts ord bär allt, har han sedan han hade utfört en rening från synderna satt sig på högra sida i höjden. Och han har blivit så mycket större än änglarna som det namn han har ärvt är förmer än deras. Ty till vilken av änglarna har han någonsin sagt: »Du är min Son, jag har i dag fött dig»? eller: »Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min Son»? Likaså säger han, med tanke på den tid då han åter skall låta den förstfödde inträda i världen: »Och alla Guds änglar skola tillbedja honom.» Och medan han om änglarna säger: »Han gör sina änglar till vindar och sina tjänare till eldslågor», säger han om Sonen: »Gud, din tron förbliver alltid och evinnerligen, och rättvisans spira är ditt rikes spira. Du har älskat rättfärdighet och hatat orättfärdighet; därför, o Gud, har din Gud smort dig med glädjens olja mer än dina medbröder»; så ock: »Du, Herre, lade i begynnelsen jordens grund, och himlarna äro dina händers verk; de skola förgås, men du förbliver; de skola alla nötas ut såsom en klädnad, och såsom en mantel skall du hoprulla dem; såsom en klädnad skola de ock bytas om. Men du är densamme, och dina år skola icke hava någon ände.» Och till vilken av änglarna har han någonsin sagt: »Sätt dig på min högra sida, till dess jag har lagt dina fiender dig till en fotapall»? Äro de icke allasammans tjänsteandar, som sändas ut till tjänst för deras skull som skola få frälsning till arvedel?»

Det är helt underbart att Gud talar och inte är tyst. Han talar, och han har, som

det står, talat många gånger på många sätt till fäderna genom profeterna. Vi ska ta med ett avsnitt från första Samuelsboken 3:1:

- Och Herrens ord var sällsynt på den tiden, profetsyner voro icke vanliga.

Gud talade till **Samuel** och kallade på honom. Men Samuel tänkte att detta är inte Gud som talar, utan trodde att det var prästen Eli. Gud talade igen, och igen, och igen. Fyra gånger talade han och till sist blev det uppenbart att det var Gud och ingen människa som talade. Samuel svarade: "Tala, din tjänare hör." Han hade ännu inte lärt sig att känna igen Herrens röst och hade ännu icke fått något Herrens ord uppenbarat för sig. Det är ju så i människors liv att det måste finnas en början. Det jag vill fästa din uppmärksamhet på här, det är att det fanns en tid då Herrens ord var sällsynt och profetsyner inte var vanliga.

Så har vi profeten **Amos** som talar om en tid då man ska vara ute och söka:

- Se dagar skola komma, säger Herren, HERREN, då jag skall sända hunger i landet: icke en hunger efter bröd, icke en törst efter vatten, utan efter att höra HERRENS ord. Då skall man driva omkring från hav till hav, och från norr till öster, och färdas hit och dit för att söka efter HERRENS ord, men man skall icke finna det (Amos 8:11).

Om vi nu ser in i vår tid, så är det betecknande att Herrens ord är sällsynt. Profetsyner är icke vanliga och det är oerhört sällsynt med Guds ord i vår tid. Detta sökande efter Herrens ord utan att finna det, är vanligt. Så i en tid sådan som vår, med dess utmaningar, är det underbart att Gud talar.

Vi läste att efter att han fordom talat, så har han nu på det yttersta av denna tid talat till oss genom sin Son Jesus. Det yttersta av denna tid är tiden från då Jesus kom och vandrade ibland oss och talade sitt ord, ända fram till vår tid idag. Hela den tiden är den yttersta tiden i det här sammanhanget. Angeläget är att höra vad han har att säga, han som talar och som med sin macts ord bär allt. Vi läste om hur det är, hur det ska bli, och hur vi upplever preludiet:

- Du, Herre, lade i begynnelsen jordens grund, och himlarna äro dina händers verk; de skola förgås, men du förbliver; de skola alla nötas ut såsom en klädnad, och såsom en mantel skall du hoprulla dem; såsom en klädnad skola de ock bytas om (Heb 1:10-12).

Och vidare:

- Men du är densamme, och dina år skola icke hava någon ände (Heb 1:12).

I Jesaja 51 läser vi:

- Lyften upp edra ögon till himmelen, skåden ock på jorden härnere: se, himmelen skall upplösa sig såsom rök och jorden nötas ut såsom en klädnad, och dess inbyggare skola dö såsom mygg; men min frälsning förbliver evinnerligen, och min rättfärdighet varder icke om intet (Jes 51:6).

Jorden har nötts, ja, ända ifrån syndafallet pågår en nötningsprocess. Den nöts mer och mer och till slut är den utnött. Jorden är förstörd under syndamänniskans framfart. Men i den situationen läser vi ändå:

"... men min frälsning förbliver evinnerligen, och min rättfärdighet varder icke om intet."

Det är så underbart att hur det än kärvar till sig och hur än jorden nöts och bryts ned så finns det någonting som är bestående. Något som håller, något som har evigheten i sig – Frälsningen i Jesus Kristus, prisat vare Herren! Den påverkas inte av nedbrytningsprocessen. Den blir

i handen, beredda för ett uppbrott. Vid midnattstimmen kom uppbrottsordern. Då var de räddade genom blodets kraft och fördes med stark och mäktig hand ut ifrån Egypten.

Så kom de till Röda havet. Gud grep in och klöv havet och gjorde det till torr mark för att ett frälsat folk skulle kunna draga fram därigenom! De fick sjunga segersång ... men, efter segersången kom de till Meribia där de upplevde att - ojdå! Här finns inget vatten! Vad ska vi göra? Vi läser om det i andra Moseboken kapitel 17. Du ska göra så här, sa Gud till Mose. Du ska slå på klippan! Då ska vatten flyta fram. Mose gjorde så, han slog på klippan och vattnet flödade. De drack, och de drack och fick uppleva hur törsten blev släckt.

Det är så oerhört viktigt att vi inte är knorriska i vår vandring med Gud, utan att vi är tacksamma. Israels barn kom i svårigheter, och så gör även vi. Frågan är då om vi tar till knorriskheten? De gjorde det, genom att ifrågasätta Guds handlande

Det är alltid skinande vita kläder i hans rättfärdighet och därför är det då så viktigt att komma in i försoningen och leva i den.

aldrig utnött. Det är alltid skinande vita kläder i hans rättfärdighet och därför är det då så viktigt att komma in i försoningen och leva i den.

I Egypten fick Israels barn uppleva en blodsfrälsning. De skulle ta isop och stryka det slaktade lammets blod på bägge dörrstolparna och övre dörrträet och hålla sig innanför dessa dörrar. De skulle hålla sig där innanför. Där åt de av påskalammet och upplevde den styrka som finns i honom. De skulle vara omgjordade kring sina länder och ha staven

och vilja stena Mose! I fjärde Moseboken 20:8 sa Gud att nu ska ni tala till klippan så ska vatten strömma fram. Det gick illa för Mose. Han gjorde en dumhet då han slog på klippan, och vatten strömmade fram. Han höll inte Gud helig inför folket. Det kostade honom möjligheten att få dra in i löfteslandet.

Du förstår kanske bilderna här. De fick slå på klippan – det var när Jesus blev slagen på Golgata. Slagen för oss. Men vi får inte slå på honom igen, utan det skedde en gång för alla. Det som hände

på Golgata blir införlivat med oss och blir ett med vårt väsen. Det får bukt med knorriskheten i våra liv och det får bukt med synden som så hårt omsnärjer oss.

Vi läste förut om Samuel och att det var sällsynt med Guds ord, och att profetsyner inte var vanliga. Hur gjorde man då? Jo, i första Samuelsbokens andra kapitel läser vi att Elis söner gjorde fel med Guds offer:

- Och de unga männens synd var så mycket större inför Herren som folket därigenom lärde sig att förakta Herrens offer (1 Sam 2:17).

Vår knorriskhet gör att vi lär människor förakta Herrens offer. Det är en stor synd inför Herren. Och jag vill ha med versen längre fram (29), där det heter:

- Varför förtrampen I då de slaktoffer och spisoffer som jag har påbjudit i min boning?

Man skulle inte stryka blodet på tröskeln, utan på dörrstolparna och det övre dörrträet. Inte på tröskeln, för att man inte ska förtrampa Jesu, Guds sons blod. Förebilden finns där. Varför förtrampen ni då Herrens offer? Det är förebilden, att offren blev förtrampade. Det är detta som händer i kristenheten, då Herrens offer blir förtrampat.

Det är så viktigt att vi rätt tar till oss försoningens under. Att det inte bara blir tal och sång, utan att det blir förverkligat i våra liv genom att Gud får bukt med knorriskheten och synden i oss.

Vi återvänder till Hebréerbrevet 1:3:

- Och eftersom denne är hans härlighets återsken och hans väsens avbild och genom sin makts ord bär allt, har han – sedan han hade utfört en rening från synderna – satt sig på Majestätets högra sida i höjden.

Vi går också till Romarbrevet 5: 6-11:

- Ty medan vi ännu voro svaga, led Kristus, när tiden var inne, döden för oss ogudaktiga. Näppeligen vill ju eljest någon döns för en rättfärdig man – om nu ock till äventyrs någon kan hava mod att dö för den som har gjort honom gott – men Gud bevisar sin kärlek till oss däri att Kristus dog för oss, medan vi ännu voro syndare. Så mycket mer skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bliva frälsta undan vredesdomen. Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, sedan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bliva frälsta i och genom hans liv. Och icke det allenast; vi berömma oss ock av Gud genom vår Herre Jesus Kristus, genom

En del människor bestänker hus och bilar och allt möjligt, så att tingen ska bli beskyddade av blodet. Jag bestänker mitt hjärta. Det är just där bestänkelsen ska äga rum.

vilken vi nu hava undfått försoningen. Halleluja! Det är så dyrbart det här utestrycket: *undfått försoningen*. Vi som var ogudaktiga, vi som var svaga, ja, i det tillstånd vi var, så fanns det en kärlek som var så enorm. Han älskade oss och sände sin Son till försoning för våra synder. Vi fick komma som vi var och det vill jag poängtera, vi får idag komma som vi är till Jesus.

På samma sätt som Samuel sa: ”här är jag”, får också vi säga: här är jag. Vi får komma som vi är och Jesus tar hand om oss svaga, ogudaktiga syndare, och vi undfår försoning. Att undfå försoningen är inte bara att få en gåva som inte påverkar oss. Nej, vi läste i Hebréerbrevet att han har utfört en rening från synderna. Vi som var så smutsiga och nersölade fick bli frälsta, och Jesus har utfört en rening från synden.

”Du ska ge honom namnet Jesus ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder.”

- Våra synder bar han i sin kropp upp på korsets trä för att vi skulle dö bort ifrån synderna och leva för rättfärdigheten; och ”genom hans sår haven I blivit helade” (1 Pet 2:24).

Vilken underbar nåd! Man får komma som man är, men man behöver inte förbli den man är, utan man får uppleva en förvandling vid Golgata. En rening. En frälsning som består när allt annat nöts ut i tiden. Jorden nöts ut. Men vi behöver inte nötas ut, för vi får vara iklädda hans rättfärdighet. Det som kostade Jesus allt, ja, det heter han sparade icke sin egen Son utan utgav honom för oss alla. Halleluja! Vi kan också läsa från andra kapitlet i Hebréerbrevet:

- Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi hava hört så att vi icke gå förlorade (Heb 2:1).

Så viktigt är det att lyssna till vad Jesus

har att säga, och att akta på det vi har hört så att vi inte går förlorade.

- Ty om det ord som talades genom änglar blev bestående, och all överträdelse och olydnad fick sin rättvisa lön ...” (Hebr 2:2).

Ja, det är det som kommer att hända. Det kommer att få sin rättvisa lön.

- ... huru skola då vi kunna undkomma, om vi icke taga vara på en sådan frälsning – en frälsning som ju först förkunnades genom Herren (Hebr 2:3).

Den frälsningen vi här har talat om, förkunnades först genom Herren. Han var den förste som kom med det budskapet. Och nu talar Gud till oss genom sin Son. Han talar först om denna frälsning.

- Som ju först förkunnas genom Herren och sedan bekräftades för oss av dem som hade hört honom (Heb 2:3).

Du tyckte väl jag var lite långrandig där när jag drog upp alla de här gestalterna ur bibeln och de som har skrivit här. Men det är ju dessa som har bekräftat för oss det som Jesus talade. Kan du tänka dig att en sådan våldsman som Saulus av Tarsus fick bekräfta detta. Han blev frälst och däri låg bekräftelsen. Och du och jag kan få vara med och bekräfta att det här är sant, att det är riktigt, att det stämmer. Genom att leva i försoningen är vi en bekräftelse på denna frälsning. Gud själv gav ytterligare sitt eget vittnesbörd genom tecken och under och allahanda kraftgärningar, och genom att utdela helig Ande, allt efter sin vilja.

Det är så det går till. Jesus talar, vi bekräftar och Gud gör ytterligare tecken och under och utdelar helig Ande. Är vi inte en svag länk i det här? Nej, det är vi inte! Vi *var* svaga.

I alla slitningar står dock Jesus fast. Det är väldiga slitningar i tiden. Jorden slits. Men vi kan få uppleva att vi kan

leva i frälsningen som består när det andra nöts ut. Tänk när den bestående frälsningen i Jesus blir riktigt levande för oss!

- Ty om redan blod av bockar och tjurar och aska av en ko, stänkt på dem som hava blivit orenade, helgar till utvärtes renhet, huru mycket mer skall icke Kristi blod – då han nu genom evig ande har framburit sig själv såsom ett felfritt offer åt Gud – rena våra samveten från döda gärningar till att tjäna den levande Guden! (Heb 9:13-14)

Det står att det förra förbundet blev invigt genom blod, genom ritual, alltså rening.

- Därför har icke heller det förra förbundet blivit invigt utan blod. Ty sedan alla buden, såsom de lyda i lagen, hade blivit av Moses kungjorda för allt folket, tog han blod av kalvar och bockar, tillika med vatten och röd ull och isop, och bestänkte såväl själva boken som allt folket (Heb 9:18-19).

Vi har en bestänkt bok som talar om Jesu försoning. Det är så viktigt då att vi också bestänker folket genom att förkunna denna frälsning; den blodröda frälsningen. Prisad vare Jesus!

- Eftersom vi nu, mina bröder, hava en fast tillförsikt att få gå in i det allraheligaste i och genom Jesu blod, i det att han åt oss har invigt en ny och levande väg ditin genom förlåten – det är genom sitt kött – och eftersom vi hava en stor överstepräst över Guds hus, så låtom oss med uppriktiga hjärtan gå fram i full trosvisshet, bestänkta till våra hjärtan och därigenom renade från ett ont samvete, och till kroppen tvagna med rent vatten. Låtom oss oryggligt hålla fast vid hoppets bekännelse, ty den som har givit oss löftet, han är trofast. Och låtom oss akta på varandra för att uppliva varandra till kärlek och goda gärningar; låtom oss icke övergiva vår församlingssamfund, såsom somliga hava för sed, utan må vi förmana varandra – detta så mycket mer som I sen huru »dagen» nalkas (Heb 10:19-25).

En del människor bestänker hus och bilar och allt möjligt, så att tingen ska bli beskyddade av blodet. Jag bestänker *mitt hjärta*. Det är just där bestänkelsen ska äga rum. Det är där reningen ska utföras som klarar ut utnötningen i tiden. I hjärtat. Framför allt vad du ska bevara, må du bevara ditt hjärta ty därifrån utgår livet. Det är missbruk att nyttja blodet på annat vis. Det är oförstånd, naturligtvis! Man begriper inte bättre.

Vi behöver inte hålla på och dalta med det yttre. Där vi går fram är det seger. Jag bär med mig reningen i vardagslivet. Ja, var jag än är så bär jag med mig reningen och jag är bestänkt till mitt hjärta. Jag vill också läsa från Hebreerbrevet 12:25:

- Sen till, att I icke visen ifrån eder honom som talar. Ty om dessa icke kunde undfly, när de visade ifrån sig honom som här på jorden kungjorde Guds vilja, huru mycket mindre skola då vi kunna det, om vi vända oss ifrån honom som kungör sin vilja från himmelen?

Ja hur mycket mindre – vi kunde det inte! Vi läste om hur mycket mer skall icke Kristi blod rena vårt samvete. Hur mycket mer? Ett bättre förbund, bättre löften. Hur mycket mer ska Kristi blod, men också då, hur mycket mindre kan vi klara oss utan det här? Det går inte. De kunde inte klara sig utan de här förebilderna, men hur mycket mindre kan inte vi då klara oss utan verkligheten?

I Uppenbarelseboken läser vi om den stora skaran:

- Sedan fick jag se en stor skara, som ingen kunde räkna, en skara ur alla folkslag och stammar och folk och tungomål stå inför tronen och inför Lammet; och de voro klädda i vita, fotsida kläder och hade palmer i sina händer. Och de ropade med hög röst och sade: »Frälsningen tillhör vår Gud,

honom som sitter på tronen, och Lammet.» Och alla änglar, som stodo runt omkring tronen och omkring de äldste och de fyra väsendena, föllo ned på sina ansikten inför tronen och tillbådo Gud och sade: »Amen. Lovet och priset och visheten och tacksägelsen och äran och makten och starkheten tillhöra vår Gud i evigheternas evigheter. Amen.» Och en av de äldste tog till orda och sade till mig: »Dessa som äro klädda i de vita, fotsida kläderna, vilka äro de, och varifrån hava de kommit?» Jag svarade honom: »Min herre, du vet själv det.» Då sade han till mig: »Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen, och som hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför stå de inför Guds tron och tjäna honom, dag och natt, i hans tempel. Och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. 'De skola icke mer hungra och icke mer törsta, och solens hetta skall icke träffa dem, ej heller eljest någon brännande hetta. Ty Lammet, som står mitt för tronen, skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och 'Gud skall avtorka alla tårar från deras ögon' (Upp 7:9-17).

Vilka är de och varifrån kommer de? Jo, det är de som har tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Och så heter det i ett underbart ord: *därför*. Ja – därför står de inför Gud, vid Guds tron och tjäna honom dag och natt. Orsaken var att de hade tvagit sina kläder. De hade gjort dem vita i Lammets blod. Därför, just därför stod de inför tronen inför Gud.

Det var ingen utnötning i klädnaden som de bar, nej, det är ingen utnötning i frälsningen! Den är intakt. Rättfärdighetens klädnad i Kristus, består för evigt då vi är köpta med hans dyrbara blod. ■

Maranataförsamlingen inbjuder till Bibeldagar 27-31 december

Han som satt på tronen sade:

”Se, jag gör allting nytt.”

Mötestider:

27/12: 18.00 Inledningsmöte

28 - 29/12: 12.00, 15.00 & 18.00 Bibelstudier

30/12: 11.00 Guds ords predikan, 15.00 Bibelstudium, 18.00 Väckelsemöte

Bibeldagarna avslutas med nyårsvaka, Nyårsafton 22.00

För information och anmälan: tel 08 98 56 83, epost info@maranata.se, www.maranata.se

Internet

En snara över jordens inbyggare?

Av Hans Lindelöw

I Lukas evangelium talar Jesus om sin tillkommelse, och säger bland annat så här:

- Men tagen eder till vara för att låta edra hjärtan förtyngas av omåttlighet och dryckenskap och timliga omsorger, så att den dagen kommer på eder oförtänt; ty såsom en snara skall den komma över hela jordens alla inbyggare. Men vaken alltjämt, och bedjen att I mån kunna undfly allt detta som skall komma, och kunna bestå inför Människosonen (Luk 21:34-36).

När jag läser texten kan jag inte låta bli att tänka på vad vi gör för erfarenheter i vår tid. Vi delar med andra människor erfarenheter av att en snara håller på att fånga hela världen. Händelseutvecklingen de senaste åren är skakande. Exempelvis då vi tänker på frågan om massövervakningen som väcktes för några år sedan. Massövervakning – vad är det för något? Det handlar om fenomenet vi numera dagligen har att göra med – internet.

Innan jag säger mer, vill jag uttala ett ord av respekt för den miljon svenskar som sällan eller aldrig är ute på internet. Tänk att det fortfarande finns så många! En miljon! Jag fylls av respekt för dem som gör det av övertygelse. Man känner att man vill ta sig till vara. När jag varit i Öst har jag mött människor i ett totalitärt samhälle som känner en väldig misstro och överhuvudtaget inte vill befatta sig med internet.

Internet är inte bara negativt. Vi skulle inte kunna få så fina rapporter från missionsfältet om vi inte hade internet, så när vi forskar och försöker analysera detta

fenomen, så gäller det att kunna skilja på ett och annat.

Jag vill göra en liten genomgång för att påminna oss om vad som skett de senaste åren. Internet är faktiskt inte så gammalt. Det började bli var mans egendom i början av 90-talet. Jag har läst böcker om detta. Bland annat en bok skriven av en man jag mötte på bokmässan i Göteborg år 2015, Andrew Keen, där han presenterade sin bok: "Internet är inte svaret". En annan bok jag ska citera ur är skriven av Glenn Greenwald. Den har titeln "No place to hide". Den handlar om Edward Snowden, som det numera inte talas så mycket om. Han var anställd av underrättelsetjänsten CIA och fick se in i en hel del av saker som han uppfattade som väldigt integritetskränkande former av övervakning.

Till slut slog han näven i bordet och sa att det här går inte längre. Han bestämde sig för att avslöja det han visste; hur den amerikanska underrättelsetjänsten, under det att man återopade 11 september 2001, blivit ganska skrupelfri när det gällde att övervaka. Tillsammans med några av sina medarbetare tog de kontakt med två stora medier, The New York Times och The Guardian. I början av juni månad 2013 publicerades en serie artiklar, där Edward Snowden gjorde avslöjanden i form av att olika dokument lades ut och offentliggjordes för den stora allmänheten.

Efter att först ha varit en anonym källa blev Snowden presenterad och kunde inte längre stanna kvar i USA. Är USA en fara för friheten? Det är en fråga som väckts inom mig i samband med att jag har studerat det här. Det var faktiskt USA som gav oss internet och även mycket

annat som verkligen har varit bra. Men, jag efterlyser en profetisk Amerika-kritik, vilket inte är så lätt alla gånger att få fram. Amerikakritiken kantrar ofta och blir politisk. Det kan bero på väldigt starka politiska krafter som under tider varit och fortfarande är hätska kritiker av Amerika. Kan man se dessa skeenden och be Gud om hjälp att se på ett sanningsenligt sätt? Finns det ett profetiskt perspektiv på Amerika?

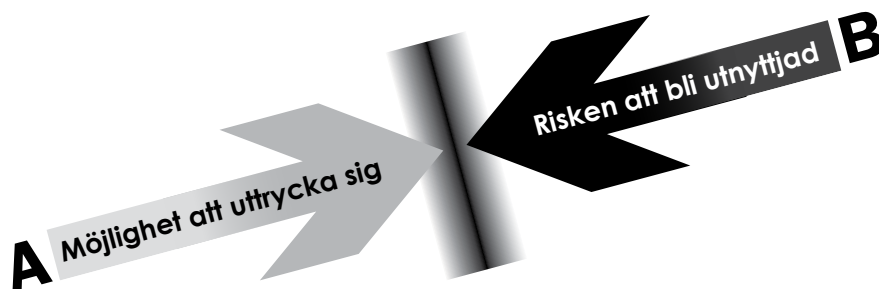
Internet började i Amerika. Först några citat från boken av Keen: "Fram till 1991 var internethandeln onekligen en paradox, eftersom den amerikanska regeringen bibehöll den lagliga kontrollen över internet." Internet fanns alltså, men var väldigt strikt reglerat. Inom det militära fanns ett visst internet, och inom universitetsvärlden. Det som fanns inom universitetsvärlden tror jag också utbreddes sig över Frankrike. Den amerikanska regeringen bibehöll den lagliga kontrollen över internet och krävde av företag som begärde tillgång till nätets ryggrad – det hette då NSF net – att de undertecknade en policy om acceptabel användning, och som inskränkte sådan användning till forskning och utbildning. "Det var alltså inte tal om något kommersiellt internet före 1990."

"Men internets andra akt inleddes i början av 90-talet, då den amerikanska regeringen stängde NSF net och lämnade över skötseln av internets ryggrad till kommersiella leverantörer av internet-tjänster. Vilket alltså inledde det som kal-

desa dagar.

Boken jag citerar ur skrevs för några år sedan – 2015. Det har alltså gått nästan 30 år sedan 1991.

Under kvartsseket efter uppfinandet av www – world wide web – har internet gått hela varvet runt, från att förbjuda alla former av handel till att förvandla precis allt – särskilt vårt privatliv – till vinstdrivande sysselsättning.

Nu, när ni sitter vid datorn eller går in på någon hemsida i mobilen, dyker ofta det här meddelandet upp: "Vi använder cookies". Du får trycka på en knapp: ok, eller: jag förstår. Och vad förstår vi? Att vi accepterar! Det har att göra med den nya lagstiftningen i EU som har ersatt det som tidigare i vår svenska lagstiftning kallades PUL. Det hade göra med respekt för vår integritet och för vårt privatliv. När vi säger ja och godkänner så accepterar vi att det finns cookies, kakor utlagda på den hemsidan som samlar in

eliminera elektroniskt privatliv, eller den privata sfären i det elektroniska sammanhanget över hela världen."

Kan det vara så här? Ja, det är sådant man upplever att man får kämpa med – för jag hör till dem som är väldigt tacksam för internet, för de möjligheter som öppnat sig att göra sin röst hörd. Men det går inte att glömma och ignorera de uppgifter som kommit fram.

Det är minst två krafter i rörelse, som

ser ut att gå rakt emot varandra.

A är möjligheter att uttrycka sig. B är risk att bli utnyttjad. De har funnits där hela tiden. Det ena har växt kraftigare. Men det har det andra också. Hela tiden utvecklas påtryckningarna på webben. Man får större möjligheter att uttrycka sig, men hela tiden ökas också riskerna. Därför tror jag att det är viktigt att ställa en följdfråga här.

A, möjligheter att uttrycka sig – för vem?

B, risker att bli utnyttjad – av vilka?

Till och med vårt privatliv har blivit vinstdrivande sysselsättning

las för internet-ekonomi. Samtidigt som slutet av kalla kriget ledde till att ryska finansoligarker slogs om att köpa upp statsägda egendomar, gav privatiseringen av internet mot slutet av kalla kriget upphovet till en ny klass av teknologioligarker i USA, som störtade fram för att förvärva de bästa egendomarna."

Det som hände 1991 var bestämt kopplat till Sovjetunionens upplösning och det fanns likasinnade i Sovjet eller Ryssland och Amerika! Finansoligarkerna i det tidigare Sovjet, och teknologioligarkerna. Det här ger en verkligt tänkvärd bakgrund till vad vi ser utspelas under

informationer om vad vi är intresserade av, för att kunna styra reklamen i vår riktning. Så varje gång vi sedan går in på olika hemsidor möts vi av annonser om sådana saker vi är intresserade av. Till och med vårt privatliv har blivit vinstdrivande sysselsättning.

I ett citat från Greenvalds bok om Snowden, No Place To Hide, gör han ett helt dräpande konstaterande: "När man där tittar på Snowdens arkiv där han har samlat uppgifter om övervakning, kan man dra en enkel slutsats: Den amerikanska regeringen har byggt ett system som har till målsättning att fullständigt

Det som nu har byggt upp en väldig maktkamp i världen är en serie händelser. Jag har nämnt om en del av internets inledning i början av 90-talet, och då kan jag också nämna någonting av följdhändelser

som påverkat oss och som vi alla känner till. Under 90-talet har internet blivit allas egendom och här i församlingen var vi också vi glada över den möjligheten. Vi hade varit bojkottade av tongivande kristen media och att debattera på nätet blev en möjlighet att höras och att uttrycka sig på ett sätt som inte tidigare hade funnits. Om vi tittar i Midnattsropet från 1996 kan vi läsa "saxat från nätet". Diskussioner med tidningen Dagens dåvarande redaktörer och andra.

Själv lärde jag mig hantera dator i Ryssland då jag gick en språkkurs där. Jag tog där vara på möjligheten att lära

mig internet, som hade slagit igenom helt 1997. Det gav mig en ganska viktig infallsvinkel över det hela, tyckte jag själv. Internet har haft en stor betydelse för de tidigare diktaturerna. Amerika gav världen internet och det har blivit något av en språngbräda för många allvarliga angrepp.

WikiLeaks kom 2010 med skakande avslöjanden av viktiga amerikanska militära försvarsintressen. Det var ett enormt angrepp. Vi har Snowden som såg en viss förebild i WikiLeaks. 2013 flydde han först till Kina och därefter till Ryssland, där han fortfarande är kvar. Assange sitter på Ecuadors ambassad i London sedan 2012. I år hade vi skandalen kring Cambridge Analytics och Facebook, då uppgifter om 87 miljoner användare hade överlämnats åt ett analytiskt företag. Det handlade om att bearbeta valjarna inför presidentvalet, en stor skandal som fortfarande utreds. President Trump kallar det hela för "no collusion" - han säger att det har aldrig hänt, att det aldrig har varit något samröre med ryssar inför presidentvalet 2016. Här har internet också stor betydelse, då man menar att ryska hackare har varit inblandade.

Det här är ena sidan av saken. Ting som har hänt när kritiken har riktats mot amerikanska myndigheter och företag. Vad Snowdens kritik handlar om, är att när amerikanska myndigheter begärde av Yahoo, Google, Facebook och alla andra internetföretag som samlade persondata, att de skulle lämna uppgifter om sina användare, så gjorde de det. Det var 2013. Det här är vad man kallade massövervakning. Huvudargumentet som amerikanska myndigheter använde för att försvara massövervakningen, var terrorattacken den 11 september. Vi måste kunna bekämpa terrorn. Det har varit och förblivit huvudargumentet när kritiken kom genom Snowden. Vad har hänt sedan dess? Jag har försökt få grepp om det, och det är ganska nedslående. Man tillsätter utredningar och ändrar lagar, men dessa lagar innebär inte särskilt mycket. Det är snömos.

Amerikanerna sa först: vi spionerar inte på amerikanska medborgare. Det var ju att indirekt säga: vi spionerar på alla andra! Vilka andra var det? Jo, de som använde Yahoo, Google och Facebook. Och det är inte så få. Det här finns fortfarande med i argumentationen i USA, där man är lite fram och tillbaka. Och

även i England så långt jag förstår, men också i Sverige. Man lagstiftar om det som kallas skydd för den enskilde, därför att dessa händelser har beledsagats av nya terrordåd. Vi kan exempelvis nämna terrordåden i Frankrike. Attacken mot redaktionen hos Charlie Hebdo i januari 2015 när terrorister rusade in och sköt 12 personer. Eller Batakian samma år i november, där hundratals människor dog. Nice sommaren 2016 där en lastbil körde över folk vilket resulterade i tjugotals dödsoffer. Samma sak i Berlin, december 2006, då en lastbil körde över folk. Och vi känner till vad som hände i Stockholm april 2017, då en lastbil med en terrorist vid ratten körde över folk på Drottninggatan. Innan dess hann

att göra med bilder och skapandet av bilder:

- Och det fick makt att giva ande åt vilddjurets bild, så att vilddjurets bild till och med kunde tala och kunde låta döda alla som icke tillbådo vilddjurets bild. Och det förmår alla, både små och stora, både rika och fattiga, både fria och trälarna, att låta giva sig ett märke på högra handen eller på pannan, så att ingen får vare sig köpa eller sälja något, utom den som är märkt med vilddjurets namn eller dess namns tal. Här gäller det att vara vis; den som har förstånd, han räknar ut betydelsen av vilddjurets tal, ty det är en människas tal. Och dess tal är sex hundra sextiosex (Upp 13:15-18).

Den här striden är också en strid om varumärken. Det är ett mycket viktigt begrepp. Det står om ett varumärke som

Det står om ett varumärke som till slut kommer att slå ut allt annat

någon köra över folk i London också. I mars samma år. Dessa händelser har inte försvagat argumentationen: Vi måste övervaka, för att kämpa mot terrorn. Det verkar som att folk på sätt och vis gett upp kampen. Det är svårt att hitta motiv. När man uppmärksammar de här frågorna, vad som sker i Storbritannien och när det gäller försvaret av personlig integritet, så kommer man förr eller senare att nämna namnet Snowden. Han gjorde tydligen en väldig insats.

Rörelser som står i konfrontation med varandra har tilltagit. Möjligheten att uttrycka sig - har vi möjlighet att uttrycka oss? Och hur är det med risken att bli utnyttjad? Vinstintresset är en sak. Men spionaget - helst ska alla rörelser registreras.

Nu ska vi återvända till Bibeln. Vi vet att Bibeln talar om dessa ting, och hur pass direkt det handlar om dessa händelser får vi be Gud om hjälp att förstå. Vi rör oss i en märklig människotillverkad rymd. Ska man kunna säga: jag går på gatan, jag går till butiken, jag är uppkopplad, jag rör mig liksom i ett digitalt hav. Och det är en väldig matematik i det havet. Och vem vet vilket tal som flyter upp härnäst?

Vi läser ur Uppenbarelseboken 13 där det står om vilddjurets bild och om vilddjurets märke. Det digitala har ju mycket

till slut kommer att slå ut allt annat. Ska man kalla det ett varumärke? Det är i alla fall ett märke. I Bibeln talas exempelvis i Hesekiel om en konung som faller på det sätt han bedriver handel:

- Lyckosam var du på dina vägar från den dag då du skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig. Men under din myckna köpenskap blev ditt inre fyllt med orätt, och du föll i synd. Då förvisade jag dig från gudaberget och förgjorde dig, du vittskuggande kerub; du fick ej stanna bland de gnistrande stenarna (Hes 28:15-16).

"Under din myckna köpenskap blev ditt inre fyllt med orätt." Nya testamentet förmanar oss att vara uppmärksamma på vad som sker i vår handel ochandel.

"Var i er handel ochandel fria från penningbegär." Det finns saker som går mycket bra att göra i vår handel ochandel. Men vi har fått en tydlig förmaning av apostlarna att vi ska vara fria från penningbegär. I Uppenbarelseboken 13 talas det om handel, att köpa och sälja. I Hesekiel 28 talas om handel, mycken köpenskap: "Men under din myckna köpenskap blev ditt inre fyllt med orätt, och du föll i synd." Här finns det all anledning att vara vaksam. Krafter är i rörelse. Strid. Vilka ska ta över agendan? Vilka ska präglas? Man kan inte låta bli att undra. När är det tid att sätta ner foten? Framför allt måste var och en vara uppmärksam på sitt eget hjärta. Att i sin handel ochandel vara fri från penningbegär. Kanske det skulle vara på sin plats med kollektiva

åtgärder. Kollektiva, gemensamma steg? Det är ett stort böneämne. Vi är kallade att gå korsets väg. Vi är inte kallade till att ta vara på alla möjliga förmåner. Vi har Mose till förebild, om vilken Hebreerbrevet tydligt och klart säger:

- Han ville hellre utstå lidande med Guds folk än för en kort tid leva i syndig njutning (Heb 11:25).

Vem var konungen som under sin myckna köpenskap lät sitt inre bli fyllt med orätt? En konung ska inte låta sådant ske. En konung ska vara en överhet som

är lik den konung som Salomo skriver om: - En konung som sitter på sin tron, en konung, som då han sitter på domarsätet rensar med sina ögons kastskovel bort allt vad ont är (Ords 20:8).

Vi har ett väldigt ansvar då vi förkunnar Guds ord, att vi tecknar bilden av honom. På samma sätt som aposteln Paulus gjorde för Galaterna. Det var inte fråga om något annat än att få fram och måla Kristus såsom korsfäst, så att vi ser att det är i Honom vi har allt. Det var detta han ville tala om för Kolosserna. I honom finns alla vishetens och kunskapens skatter fördolda. Det var kännbart för honom

att det inte skulle vara något fusk där. Utan det heter så här:

- Vem är nu skicklig härtill? Jo, vi förfälska ju icke av vinningslystnad Guds ord, såsom så många andra göra; utan av rent sinne, drivna av Gud, förkunna vi ordet i Kristus, inför Gud (2 Kor 2:16-17).

Är vi där? Tecknar vi bilden av Honom sanningsenligt? Då får vi dela hans smälek. Må Gud hjälpa oss. Därför att nu drar det ihop sig. Det här kan inte hålla på hur länge som helst. Det måste ske ett avgörande. Det är antingen – eller. Bilden av honom. Den bild han själv genom sin undervisning ger oss. ■

Tack!

Ett stort tack till alla gåvogivare som under året bidragit med hjälp och stöd till församlingens arbete här hemma och på de yttre fälten, samt för fortsatt spridning av Midnattsropet.

Med förnyad kraft och vision går vi in i 2019, med Jesu bön:

"Skörden är stor men arbetarna är få. Be därför skördens Herre att han skickar ut arbetare till sin skörd."

Midnattsropet önskar alla läsare en God Jul och ett Välsignat Nytt År!

BÄLLSTA TAXI

Alltid med sitt
BÄ(LL)STA PRIS!

Sthlm-
Arlanda
490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Pilgrimshem HOTELL

Missionshotellet!

Budget 435:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma
08-627 55 55
Hemsida: www.pilgrimshem.se

Välkommen till

Maranataförsamlingen i Stockholm

Ordinarie mötestider

Tisd: 12 & 18 Bibelstudium
Torsd: 18 Bönemöte
Lörd: 18 Sång och vittnesbörd
Sönd: 11 Förkunnelse
15 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se
08 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Den generöse rike mannen

Text: Missionär Stig Andreasson

Många tragiska händelser har utspelat sig bland olika folk och länder under historiens gång. Krig, naturkatastrofer och folkmord hör tyvärr till mänsklighetens tragiska historia.

Ett folkmord som knappast fått särskilt stor uppmärksamhet i vårt land, är det som drabbade det armeniska folket mellan åren 1915 och 1923. Över en miljon människor förlorade livet i denna landsomfattande massaker. Men ännu fler lyckades fly från blodbadet och fann en fristad i Amerika, Frankrike eller något annat land.

Då vi sommaren 1953 startade evangeliska tältmöten i förstaden Sevrän på östsidan av Paris, blev jag bekant med några armeniska familjer, som dryga trettio år tidigare hade flytt från hemlandet. Deras barn var födda och uppväxta i Frankrike och tillsammans med några andra släktingar hade de startat en liten men effektiv nougatfabrik. Försäljning av nougat till diverse butiker hade blivit deras levebröd. De var arbetsamma och gudfruktiga människor, som slöt upp i våra tältmöten med stor iver. Efter att tältmissionen avslutats, upplät de plats inne i fabriken på söndagarna, så att de troende och nya sökande människor kunde samlas till möte.

I denna förstad finns det idag en ganska rymlig möteslokal där en hel del folk samlas. Men tältmissionen och armeniernas öppenhet och gästfrihet blev starten.

Samma sommar blev jag också bekant med en annan armenier, som inte bodde i Sevrän, men som kom dit på ett kort besök. Han hade emigrerat till Amerika, där han hade blivit mycket välbärgad. Hur stor hans förmögenhet var vet jag inte, men han blev omtalad som en mycket rik man. Jag fick veta att han varje år kom på besök till Frankrike. Vad var då orsaken till dessa årliga resor tvärs över Atlanten? Jo, han uppsökte armeniska familjer som inte blivit lika lyckligt lottade som han själv efter att de flytt från hemlandet. Så for han runt och delade

med sig av sin förmögenhet till dessa olyckligt lottade landsmän. Jag måste erkänna att jag såg på denne mannen med en viss beundran. Han var verkligen ett fint exempel på generositet och människokärlek. Han delade något av sin rikedom med de allra fattigaste.

Nu i juletid känns det naturligt att tänka på en som visat ännu större utgivande kärlek än denne armeniske rikemannen. Du har kanske någon gång hört eller läst följande bibeltext: **"Ni känner ju vår Herre Jesu Kristi nåd. Han var rik men blev fattig för er skull, för att ni genom hans fattigdom skulle bli rika"** (2 Kor 8:9). Denna bibeltext säger att Jesus var rik. När var han det? Själv talar han om den härlighet han hade hos sin Fader innan världen var till. Långt innan han som människa blev född i Betlehem var han alltså från all evighet delaktig av Faderns härlighet. Han var i sanning rik.

Men så hände det fantastiska att denne evige Gudason gav avkall på sin rikedom och härlighet och kom till oss i tjänargestalt. Jesus blev fattig för vår skull. Som ett litet barn blev han lagd i en krubba. Från sitt himmelska palats steg han ned till oss som bor i universums slumkvarter. Men han gjorde ännu mer. Bibeln säger att "han förnedrade sig själv". Han steg ned så djupt att han kunde gå in under hela mänsklighetens skuld och dom. Han blev lydig ända till döden, ja, döden på korset.

Allt detta betyder att du kan bli rik på grund av det som Jesus gjorde. Hans fattigdom, förnedring och offer kan bli din rikedom. Guds Ord lovar att "var och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn" (Apg 10:43).

Ingen kan vara rikare än den som har fått sina synder förlåtna. Om du tar emot Jesus som din Frälsare får du denna fantastiska gåva – syndernas förlåtelse och därmed evigt liv. Det blir den mest fantastiska julgåva du någon gång har fått.